DINAMO PENTRU A PATRA OARĂ CONSECUTIV CAMPIOANĂ

MULT SUCCES în CUPA CAMPIONILOR EUROPENI!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÂNĂ

Nr. 13 (156) IULIE 1965 — Anul XVIII

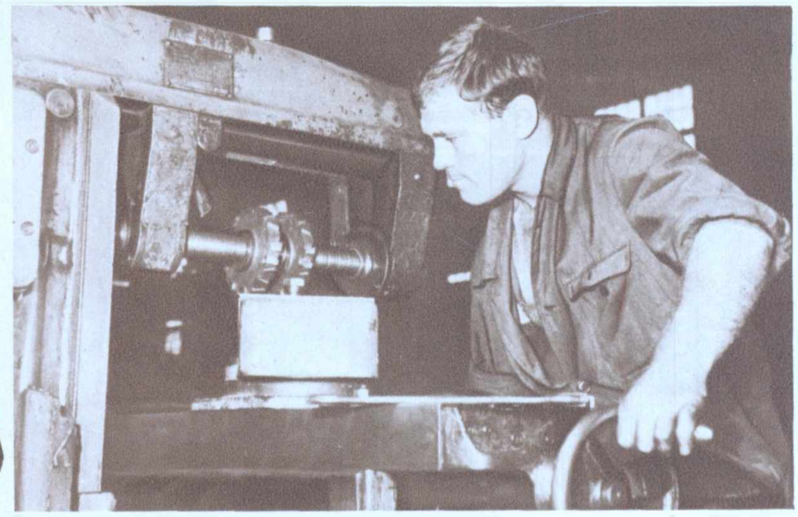

ÎN INTERIOR: SPORTIVII ÎNTÎMPINĂ CONGRESUL PARTIDULUI

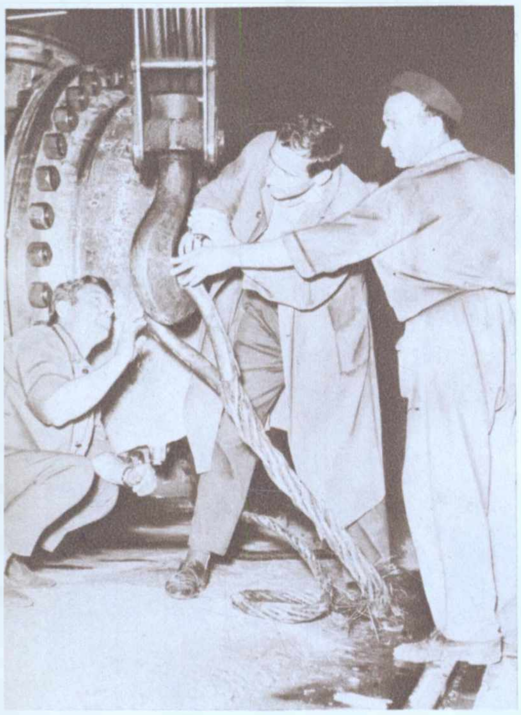
• SPORTUL ÎN GALAŢIUL NOU • Campionul mondial ION CERNEA

• RINDEA — regatorul PIRENSIEI (VI) • BÎRLADUL — O CITADELĂ

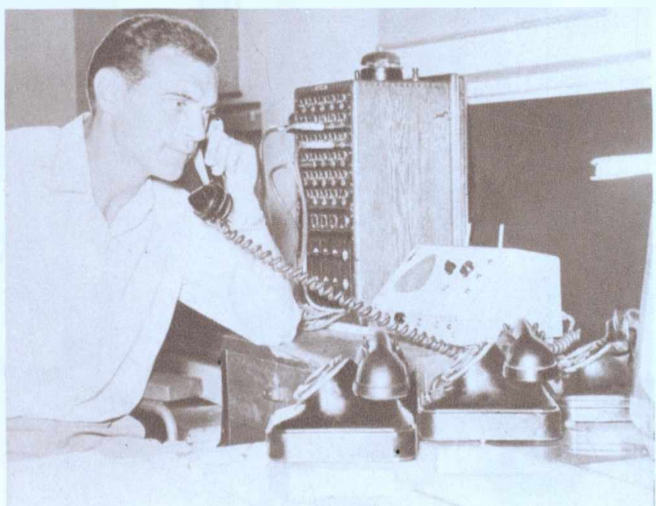
ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI PARTIDULUI

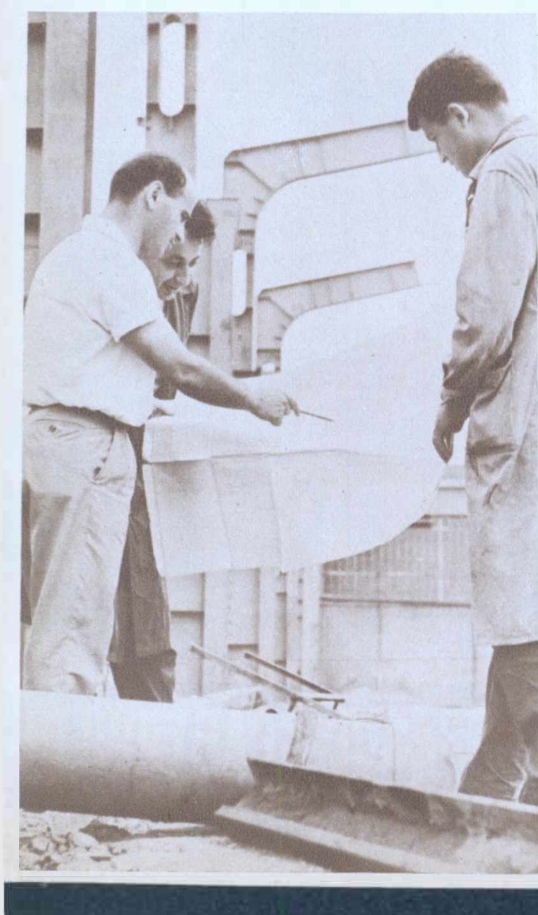
Comunistul Marin Rainea *este unul dintre cei mai iubiţi rugbişti din Bîrlad. Dragostea concetăţenilor săi şi-a cîştigat-o nu numai pentru comportarea frumoasă pe terenul de sport, ci şi pentru modul exemplar în care îşi îndeplineşte obligaţiile profesionale în cadrul fabricii de rulmenţi. Iată-l lucrînd la o freză un canal de pană la un ax pentru o presă de şase ţoli.* Marin Rainea *ne-a declarat că este hotărît ca în întîmpinarea Congresului Partidului să muncească cu aceeaşi abnegaţie ca pînă acum pentru îndeplinirea şi depăşirea sarcinilor de producţie.*

Uzinele «Griviţa Roşie», reprofilate potrivit noilor cerinţe ale etapei desăvîrşirii construcţiei socialiste, se dezvoltă într-un ritm impetuos. În mijlocul acestei activităţi înnoitoare, al acestei dezvoltări, pot fi întîlniţi la tot pasul sportivi fruntaşi, printre care şi componenţii renumitei echipe de rugbi «Griviţa Roşie». În imaginea de sus — maestrul sportului Mihai Manole şi maestrul emerit al sportului ing. Mircea Rusu verifică o macara, iar în cea de jos — maestrul emerit al sportului ing. Costel Stănescu şi colegul său de echipă ing. Dan Stoian studiază planurile noii hale de cazangerie.

Transporturile în comun din Capitală se îmbunătăţesc de la zi la zi. Orice defecţiune, cît de mică ar fi ea şi care cu cîtva timp în urmă ar fi putut să se soldeze cu multe minute întîrziere în circulaţia autovehiculelor I.T.B., este remediată — în prezent — cu maximum de operativitate, datorită excelentei funcţionări a electrodispeceratului întreprinderii. În cadrul acestui serviciu o contribuţie însemnată o aduce şi tehnicianul *Mihai Chezan*, maestru al sportului la volei, care în întîmpinarea Congresului Partidului s-a angajat să atingă limitele maxime ale vitezei în rezolvarea problemelor profesionale.

Ne aflăm pe unul din cargourile lucrate de Şantierul Naval Galaţi pentru străinătate. Cei doi tovarăşi de muncă, Iacob Pavlenco **(stînga, constructor) şi** Viorel Gheorghiu **(sudor), după terminarea programului profesional, vor trece la programul sportiv. Amîndoi sînt caiacişti, membri ai asociaţiei sportive Ancora, şi s-au angajat să nu precupeţească nici un efort pentru a se achita de obligaţiile lor în producţie înainte de termen, respectînd calitatea, să se antreneze cu şi mai multă ambiţie pentru a obţine succese în competiţiile din acest an. Acesta este angajamentul lor, ca de altfel şi al celorlalţi caiacişti şi canoişti gălăţeni, în cinstea celui de al IV-lea Congres al Partidului.**

O dezvoltare simţitoare capătă Galaţiul, care are cinstea să găzduiască pe meleagurile sale construcţia celui mai important obiectiv economic — Combinatul siderurgic, a cărui menire va fi de a asigura două treimi din totalul producţiei de oţel a României socialiste. Secţia de întreţinere, baza de construcţii, modelăria, forja şi alte anexe sociale au şi fost terminate. Laminorul de tablă groasă va intra în curînd în rodaj la cald. Mii de apartamente au fost construite şi repartizate oamenilor muncii de pe şantierul viitorului Gigant.

Activitatea de cultură fizică şi sport se dezvoltă şi ea. În complexul combinatului fiinţează 26 de asociaţii sportive, conduse şi îndrumate de consiliul clubului sportiv «Siderurgistul». Din cei 11 000 de membri U.C.F.S. aflaţi în evidenţa celor 160 de secţii pe ramură de sport, 1 200 sînt sportivi legitimaţi şi-şi desfăşoară activitatea în campionate raionale, regionale şi republicane.

Cu multă încredere şi bucurie am primit cu toţii proiectele de Directive şi proiectul de Statut ce vor fi elaborate de cel de-al IV-lea Congres al Partidului nostru.

Alături de toţi oamenii muncii, de întregul popor, sportivii de pe şantierele Combinatului siderurgic «Gheorghe Gheorghiu-Dej» s-au angajat să nu precupeţească nici un efort pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor ce le revin, atît în procesul de producţie, cît şi în sport, conştienţi că astfel vor contribui din ce în ce mai mult la dezvoltarea sportului de masă şi a celui de performanţă.

RADU ARVINTE
Secretar coordonator al clubului sportiv «Siderurgistul» Galaţi

SPORTIVII GALAŢIULUI NOU

Pentru cine nu a mai văzut portul dunărean de mulţi ani, Galaţiul de azi îi apare, comparativ cu cel de ieri, un oraş ale cărui coordonate par a fi de domeniul fanteziei. Este un alt oraş, un oraş nou, care creşte şi orizontal, şi vertical, după regulile progresiei geometrice, progresia socialismului.

Este impunător, plin de prestanţă, Galaţiul de azi. Urmele Galaţiului de ieri se topesc cu repeziciune, mistuite de flăcările care călesc noul. Adevărata istorie a portului dunărean, istoria grandioasei sale dezvoltări economice, a început, şi-i sînt scrise paginile cu o voinţă, pasiune şi competenţă de-a dreptul admirabile.

Privind Galaţiul de azi, vezi Galaţiul de mîine, oraş care nu va lipsi de pe nici o hartă, de pe nici un «planiglob» al oţelului. Este încă una din marile mîndrii româneşti, pe care i le hărăzeşte poporului partidul său înţelept şi iubit.

*

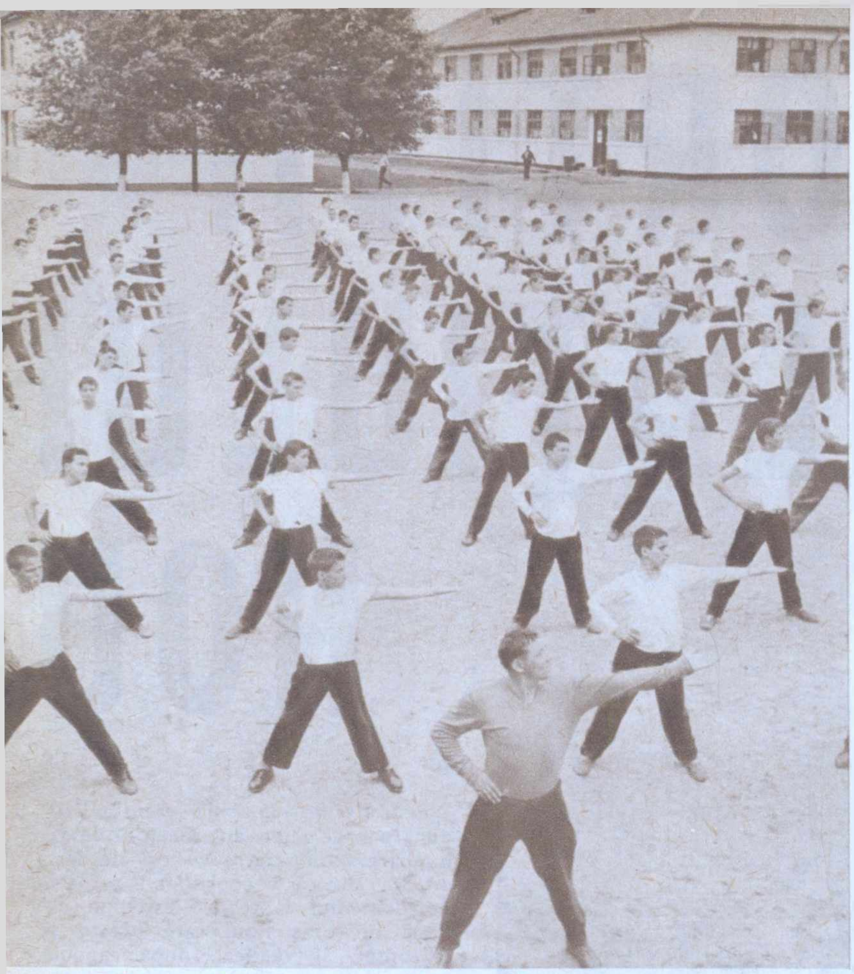
În această istorică bătălie a înnoirii găseşti la tot pasul şi sportivi. Vă rugăm, dragi cititori, să ne însoţiţi la o plimbare printre sportivii gălăţeni, prin intermediul fotoreportajului nostru realizat de H. CRISTEA.

Prestigiul Dunării creşte

In urmă cu ani şi ani, în portul Galaţi ancorau numai cargouri străine, pentru a-şi petici pielea muşcată de rechini şi a sorbi apa dulce a Dunării. Veneau la reparaţii, pentru că aici era un şantier de reparaţii. Au trecut anii şi Directivele partidului au schimbat soarta şantierului gălăţean, reprofilîndu-l, din «atelier de reparaţii» în «şantier de construcţii». Din lăcătuşi, gălăţenii au devenit constructori de vase. Flota fluvială a început să se îmbogăţească. Tot mai des, la Porţile de fier şi la Cazane, piloţii trec la timonele vaselor construite la Galaţi. Constructorii gălăţeni au început să fie cunoscuţi pe toată Dunărea, să fie stimaţi. A venit şi timpul cînd gălăţenilor priceperea le-a deschis larg porţile la mare. De la cele cîteva sute de tone fluviale, recordurile au început să crească la cargouri de cîteva mii de tone. Despre constructorii din Galaţi a prins să se vorbească cu respect în ambele emisfere. În curînd graniţa celor 10 000 de tone va fi depăşită, asaltul vizînd apoi graniţa celor 20 000 de tone.

Dimensiunile mici au fost scoase din profilul gălăţean. Cu toate acestea, nu este zi în care să nu vezi agitîndu-se navele «tonajului mic». Ele trec, dezinvolte, pe lîngă «munţii plutitori», fără să simtă nici un complex de inferioritate, deşi sînt mici, iar munţii — mari, deşi sînt din placaj, iar «munţii» din fier. Ne-am urcat într-o barcă şi am început să vîslim amonte. Şi iată-ne ajunşi în mijlocul acestor «dimensiuni» mici. O adevărată flotă de caiace şi de canoe, cu echipaje formate din tineri bronzaţi, vînjoşi şi optimişti. Din mijlocul lor a plecat acum cîţiva ani acel tînăr bronzat, vînjos şi optimist care avea să devină maestru emerit al sportului — Nicoară. Ne-am mai luptat puţin cu forţa curentului şi am revenit la ponton. Eram curioşi să vedem cum arată un cargou de cîteva mii de tone înainte de a fi stropit cu şampanie. Atît «la suprafaţă», cît şi în «burta» sa, peste tot, am dat de lăcătuşi, electricieni, sudori care îşi dăruiesc cel puţin o oră din timpul lor liber, canotajului. Pasiunea constructorilor gălăţeni: canotajul!

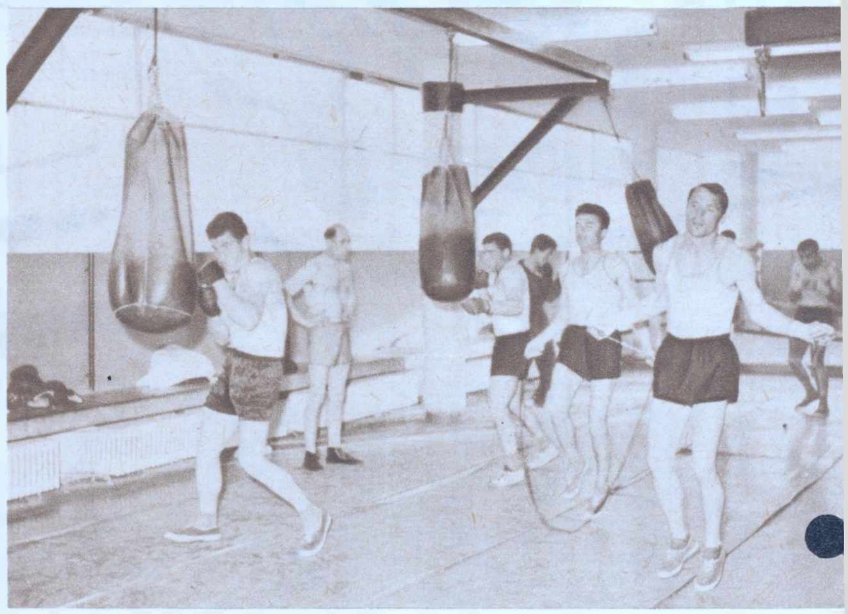

Mănuşile de box

Antrenorul Roşca are aspectul unui copac, de ale cărui braţe atîrnă mănuşile, ca nişte uriaşe fructe în pirg, către care se întind mîinile micilor pofticioşi. Fiecare din ei visează să prindă mănuşile fermecate ale lui Dumitru Ciobotaru sau Vasile Bogoi, să poată duce mai departe frumoasa tradiţie a pugilatului gălăţean.

A doua imagine, aceea de la... parter, înfăţişează un detaliu din timpul unui antrenament al celor «mari». Sala — mărturie a excelentelor condiţii create boxerilor — se află sub un număr de zece etaje, într-unul din blocurile turn care împlinesc farmecul cartierului Ţiglina. Nu rareori se întîmplă ca, după orele de muncă, foştii boxeri care locuiesc în Ţiglina, să mai dea o raită prin această sală, ca să sară coarda, să facă un box cu umbra, să bată sacul ori mingea pară. Şi aceste aduceri aminte sînt o contribuţie la menţinerea tradiţiei unei discipline dragi...

Viitorii muncitori

Combinatul siderurgic Gheorghe Gheorghiu-Dej din Galaţi, ale cărui gabarit, tehnică şi producţie îl vor situa în plutonul performerilor de talie europeană la capitolul «oţel», îşi va recruta o parte din cadre şi din rîndurile acestui ansamblu al şcolii profesionale, cea mai mare din ţară (anul I, conduce prof. Mihai Filip). În cadrul şcolii, elevii au centre de antrenament la lupte greco-romane şi libere, la box şi la fotbal. Cunoscutul jucător Zoltan David (pe care-l vedeţi în fotografia de jos demonstrînd o fentă) îi pregăteşte pe viitorii componenţi ai echipelor care compun campionatul raional de fotbal al Combinatului. Aşadar, viitorii muncitori cu calificare superioară se vor mîndri mîine şi cu activitatea lor pe tărîm sportiv.

Raid prin raion

Primul popas: comuna Pechea. În imagine, cel mai bun ţintaş. Să vi-l prezentăm: Ion Negoiţă, preşedintele C.A.P. 11 Iunie (una din primele cooperative agricole de producţie din ţară). În 1961 i s-a conferit Ordinul Muncii clasa I, în 1962 — titlul de Erou al Muncii Socialiste, iar anul acesta a fost ales deputat în M.A.N. Angajamentul cooperatorilor în cinstea Congresului partidului: 50 de tone de grîu, 250 de tone de porumb, 44 de tone de carne, 2 000 hl de lapte de vacă — toate peste plan. Pe tărîm sportiv: dezvoltarea atletismului, handbalului şi tirului, amenajarea unei baze sportive complexe. După concurs am privit ţinta: 98%. L-am întrebat pe cîştigător despre preferinţele sale sportive. Mi-a răspuns: «Sportul meu preferat este, totuşi, fotbalul, iar echipa preferată — Dinamo Bucureşti».

Al doilea popas: comuna Tudor Vladimirescu. În imagine, o parte din cei înscrişi la centrul de antrenament la atletism, în timpul explicării orizei discului. Prof. Corneliu Postolache ni i-a citat pe cei mai buni: Elena Jalbă (16 ani) campioană raională la 60 m, Constanţa Polodeanu (16 ani) campioană raională la săritura în lungime, Costică Dragomir (16 ani) şi Tănăsache Stan (23 de ani), campioni raionali la 100 m şi, respectiv, la 5 000 m.

Al treilea popas: comuna Independenţa. Aici mingile de cîrpă au dispărut. Se joacă handbal. Prof. Nicolae Bîrsan este un antrenor cu o normă nemaiîntîlnită: 200 de handbalişti (echipe de pitici, echipe de juniori, echipe de seniori; echipele de seniori — băieţi şi fete — sînt vice-campioane raionale). Toţi handbaliştii sînt fii de cooperatori.

Al patrulea popas: comuna Şendreni. Imaginea este luată la şcoala profesională de mecanici agricoli, la un antrenament de lupte greco-romane, sportul preferat al viitorilor «semetişti».

...Patru popasuri, patru cărţi de vizită, o parte din cartea de vizită a sportului sătesc din raionul Galaţi...

Viitorii ingineri

În imaginile alăturate — fete și băieți. O mică parte din sportivii de... gabarit republican ai Științei Galați. Fetele sînt handbalistele care au promovat anul trecut în seria a II-a a campionatului republican, terminînd competiția pe locul IV. În... imponderabilitate — Doina Munteanu și Sultana Frumuzache (foto 1). Le regăsim pe cele două «zburătoare» la cîteva sute de metri de terenul sportiv, împreună cu «portărița» echipei, de data asta ca partenere de învățătură: Georgeta Micu (studentă la Tehnologia produselor alimentare anul I), Sultana Frumuzache (T.P.A. anul I) și Doina Munteanu (T.P.A. anul II) — de la stînga spre dreapta (foto 2). Ne continuăm vizita cu camera de luat imagini și... surprindem o explozie de (foto 3) ...scuzați, era să spunem «de bucurie», cînd în realitate echipa de volei a Științei, clasată pe locul IV în campionatul categoriei A, a oferit pentru cititorii revistei SPORT un moment inedit. Să vi-i prezentăm acum pe voleibaliști (foto 4). Sus, de la stînga spre dreapta: Traian Brandenburg (inginer), Dieter Hentschel (T.P.A. IV), Gabriel Udișteanu (T.P.A. II), prof. Florin Bălaiș (antrenor), Viorel Ozum (T.P.A. I), Fritz Eibenschutz (T.P.A. I). Jos: Marius Iorga (T.P.A. IV), Iorgos Zafirudis (inginer), Traian Vîlsan (profesor), George Kramer (inginer), Mihai Albei (elev X). Iorga, Udișteanu (19 ani, 1,94 m înălțime) și Ozum sînt membri ai lotului republican, iar cei trei ingineri reprezintă primul lot de cadre cu calificare superioară pe care-l dau voleibaliștii Științei, pentru Cincinal.

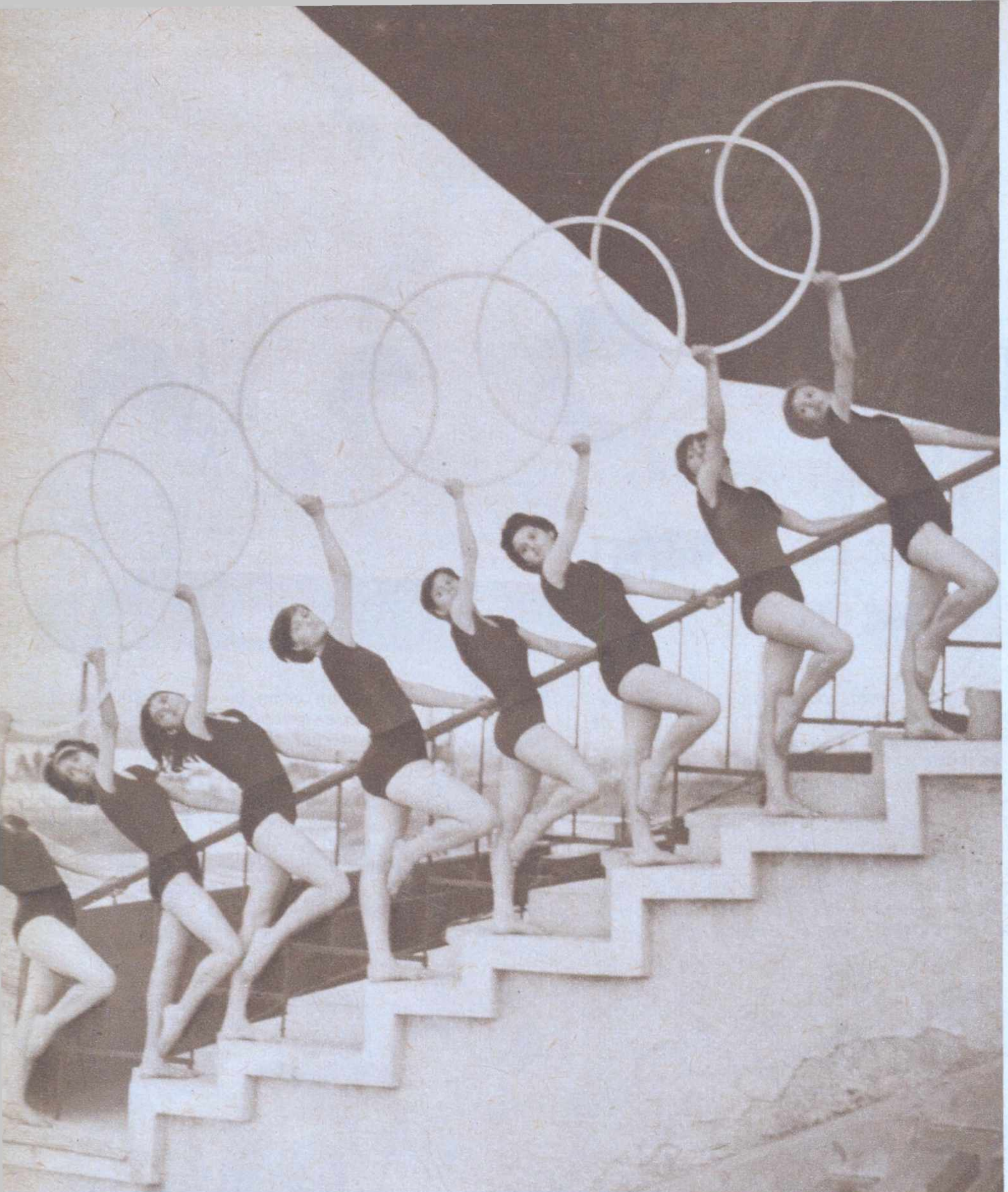

Secvenţe ale graţiei

Stadionul Dunărea într-o după-amiază obişnuită. Fotbaliştii şi-au terminat antrenamentul şi se retrag spre vestiare. Zecile de spectatori ocazionali se retrag şi ei spre casă. Totul se retrage. Chiar şi soarele, care-şi lasă încet, încet, pleoapa, şi pleacă să se culce...

Începe înserarea. Dinspre Dunăre adie o briză. Un cargou alunecă spre Brăila.

Stadionul Dunărea într-o seară obişnuită. Fetele şi-au terminat lecţiile şi au venit cu cercuri, la stadion. O nouă mişcare, de val, se aşterne pe gazon, pe gradenele tribunei în formă de corn. Un vals al înserării, fără spectatori, fără emoţii...

...Fetele cu cercuri sînt eleve ale Şcolii medii numărul 4 din Galaţi. Profesoara Drăguţa Manolescu le-a vorbit despre frumuseţea mişcării în gimnastica sportivă, şi ele nu s-au lăsat greu convinse. Acum au venit la stadion ca să repete exerciţii, în linişte şi pe răcoare. Dar au dat peste un... indiscret: obiectivul aparatului de fotografiat, care şi-a ridicat pleoapa, ca să admire graţia...

În secvenţă, de la dreapta spre stînga: *Mariana Lefter* (14 ani), *Steluţa Balaban* (17), *Călina Bujor* (16), *Maria Negrea* (17), *Lucica Horijencu* (17), *Viorica Polugescu* (17), *Mihaela Oţielu* (16), *Cecilia Munteanu* (16). Solistă: *Mariana Lefter* (şi-a terminat lecţiile mai devreme şi a reuşit să mai «prindă» puţin soare, spre bucuria fotoreporterului!).

Speranţe atletice

Sportiva din cercul de aruncare este absolventă a Şcolii medii numărul 4. Este cea mai bună aruncătoare de greutate (12,61 m) si de disc (34,90 m) din regiunea Galaţi. Desi se află la primul an de juniorat mare, ea speră să depăşească pînă în toamnă graniţa celor 14 metri. Dar sperantele sale nu se opresc aici. Elena Lefter (acesta este numele atletei) speră să obţină un succes deplin, în toamnă, la examenul de admitere în Institutul de cultură fizică din Capitală. În anii următori, Elena Lefter îsi va... extinde sperantele pentru a intra în plutonul Anei Sălăgean, Ancăi Gurău si Liviei Oros.

Sportivii din imaginea a doua sînt încă elevi. Ei au îndrăgit probele de viteză. Notaţi-vă numele lor şi revedeţi-le peste un an: Andrei Enescu (16) 9,5 pe 80 m, Constantin Prihotin (18) 11,4 pe 100 m, Ionel Ştefan (16) 9,6 pe 80 m, Victor Cepan (16) 9,6 pe 80 m, Gabriel Cecală (16) 9,4 pe 80 m. Să sperăm, alături de ei, că le vom reintîlni numele în cronicile de atletism ale anului viitor, iar în dreptul lor — performanţe care să ilustreze dezvoltarea neîntreruptă a sprintului gălăţean.

Detaliu din scena de mase a entuziasmului, a bucuriei. «Sîntem din nou în A! Hai, Siderurgistul!»

Publicul a coborît de pe... dealul tribunei de beton, pe gazon, să-și îmbrățișeze favoriții. Tabloul este impresionant. Țiglina privește, prin blocurile sale, revărsarea de oameni și de fericire.

Gălățenii din nou în „A"

Spre deosebire de timișoreni, care primiseră «pașaportul» pentru prima categorie cu cîteva etape înainte de terminarea campionatului, gălățenii au trebuit să stea cu sufletul la gură pînă în ultimul minut, al ultimei reprize, al ultimului meci. Un singur lucru trebuia să se întîmple la Brașov pentru ca Siderurgistul să promoveze: Tractorul să nu piardă în fața dinamoviștilor băcăoani, favoriți aproape cerți. Și iată că acest lucru s-a întîmplat. Brașovenii au rezistat în fața oaspeților, fără însă să fi putut să reziste cu rezultatul de egalitate și în categoria B. **Sinteza decepției** de la Brașov — Tractorul nu a putut evita retrogradarea, iar Dinamo Bacău nu a reușit să promoveze — a fost transmisă telefonic la Galați, de către observatorii Siderurgistului. Atmosfera de incertitudine s-a risipit ca prin farmec. Jucătorii din Rîmnicu Vîlcea, deși au pierdut (cu 2—0, scor care le-a asigurat rămînerea în categoria B) au fost primii care i-au îmbrățișat pe învingători. Așadar, la Galați, **sinteza bucuriei.** În tribunele stadionului Dunărea au izbucnit urale. «Siderurgistul» era pe buzele tuturor, iar torțele aprinse iluminau fețele însfîrșit fericite ale suporterilor gălățeni.

Publicul a invadat terenul, în sensul bun al cuvîntului, avînd în frunte pe purtătorii pancartei **«Hai, Siderurgistul!»** Jucătorii Siderurgistului au fost purtați spre vestiar în «litierele» formate din brațele susținătorilor. Numele fiecărui jucător era scandat și aplaudat apoi. După un campionat de admonestări pentru zilele fripte pe care i le-au făcut jucătorii, iată-l pe acest public gălățean purtîndu-i în triumf pe fotbaliști. Au fost iertate pasele greșite, ineficacitatea în finalizare, îngîmfarea, non-pasiunea etc. — dar nu definitiv, după părerea noastră. Publicul își dă seama că șansa nu te poate scoate din încurcătură la nesfîrșit. Sentimentul de incertitudine este copleșitor. Gălățenii așteaptă ca echipa lor favorită să renască, prin intermediul dăruirii la antrenamente și la jocuri, prin întinerire.

Am sesizat ușoare urme de jenă pe fețele fotbaliștilor gălățeni purtați în triumf. Au răsplătit dragostea suporterilor destul de tîrziu. Desigur, nici unuia nu-i venea la îndemînă replica **«mai bine mai tîrziu, decît niciodată»**, deoarece Galațiul le-a creat condiții excelente pentru progres. Am sesizat, de asemenea, pe fețele lor, reflectarea unor angajamente lăuntrice: să nu se culce în această vară pe lauri, ci să treacă la o muncă neobosită, pentru a nu termina în noul campionat, în categoria A, pe un loc care să-i readucă în «B».

Urăm echipei Siderurgistul cît mai multe retrageri cu torțe de pe terenul de joc în noul sezon fotbalistic!

Publicul gălățean așteaptă să umple din nou tribunele stadionului Dunărea și să scandeze: **«Hai, Siderurgistul!».**

Echipa Siderurgistul. Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: Ilie Florea (portar, 24 de ani), Teodor Hulea (fundaș, 30), Valeriu Costache (fundaș, 19), Dumitru Filimon (mijlocaș, 24), Marian Lupea (mijlocaș, 26), Ion Voicu (mijlocaș, 26), Marcel Pătrașcu (înaintaș, 25), Victor Cîmpeanu (portar, 28), Petre Moldoveanu — antrenor. Rîndul de jos, aceeași ordine: Vasile Dărăban (înaintaș, 30), Traian Ivănescu (fundaș, 32). Marin Voinea (înaintaș, 31), Radu Matei (înaintaș, 26), Cristian Stătescu (înaintaș, 26), Elec Maroși (înaintaș, 24), Răzvan Tomescu (fundaș, 26). Lipsesc din fotografie: Vasile Florescu (fundaș, 27), Ion Dumitru (fundaș, 26), Dumitru Neacșu (mijlocaș, 26).

PORTRET

Popa

Fotografia care ilustrează acest... portret este deosebit de sugestivă pentru fundaşul dinamovist Cornel Popa, un adevărat campion al energiei şi al elanului. Ea înfăţişează un moment din jocul Dinamo—Real Madrid de la Bucureşti şi îl prezintă pe Popa contraatacînd, după ce l-a deposedat de minge pe Evaristo. Menţionăm că atunci, la Bucureşti, Cornel Popa a fost pentru a doua oară adversarul direct al lui Gento, pe care mulţi, printre care şi Denis Law, îl consideră *«cel mai bun extrem stinga al tuturor timpurilor»*. După cum vă amintiţi, stimaţi cititori, atît în meciul cu Spania, de la Bucureşti, cît şi contra Realului, Popa a jucat de la egal la egal cu faimosul înaintaş madrilen.

*

Cornel Popa s-a născut la 19 martie 1935, la Iaşi. A început să joace fotbal pe malul Bahluiului, încă de

mic. Totuşi, pitic n-a apucat să fie, pentru că, moldovean fiind, «a lăsat-o mai moale». A debutat direct la juniori, la Progresul Iaşi, în 1949, ca... inter stînga. Primul antrenor: Coteanu. După trei ani de... «progres», trece la Locomotiva Iaşi, tot ca junior, de asta dată fundaş dreapta, ca astăzi. În 1953 e aproape în permanenţă rezerva lui Valentin Diaconescu («pe titulari îi ţii minte toată viaţa cînd ai aşteptat rîndul») şi apucă să joace doar două meciuri. În 1954 devine titular. Antrenor: Stepan. Printre coechipieri: Constantin (Steaua), Filip (Ştiinţa Timişoara) şi Ghiţă (ex-extremul de la Petrolul).

În 1955, soldatul Popa începe să joace la Dinamo Bacău, iar în toamna anului 1956 ajunge la Dinamo Bucureşti, ale cărei culori le apără şi astăzi.

Cornel Popa a îmbrăcat de 22 de ori tricoul echipei naţionale A. A debutat în 1958, în memorabilul meci cu echipa Ungariei (1—2), pe stadionul «23 August», desfăsurat în condiţiile cunoscute.

*

Cornel Popa este un fotbalist de valoare. Atlet complet, Popa are o rezistenţă fizică remarcabilă şi «plecări» de sprinter. Bun tehnician, de o mobilitate impresionantă, Cornel Popa este unul din jucătorii care nu abandonează niciodată lupta. A avut, e adevărat, o scurtă perioadă de declin, nu demult, dar a revenit cu tenacitatea lui cunoscută. Într-un fel, Cornel Popa este un demn continuator al lui Vasile Zavoda, pe care l-a înlocuit în echipa naţională.

Cea mai mare calitate a lui Cornel Popa este aceea de animator al echipei în care joacă. La fel ca şi Vasile Zavoda, pentru Popa nu există meci cîştigat sau pierdut înainte de fluierul final. Cursele lui Popa începînd din careul propriu şi încheiate cu centrări sau şuturi la poartă au ca sursă tocmai elanul extraordinar al fundaşului dinamovist. Să nu uităm că golul lui Mateianu din jocul cu Cehoslovacia este o «creaţie caracteristică Popa».

La 30 de ani Cornel Popa îşi păstrează intacte forţele fizice şi psihice. Succes!

Cupa României părăseşte Capitala

Două semifinale de mare luptă au eliminat din Cupă echipele bucureştene Dinamo şi Progresul. Performerele: Ştiinţa Cluj şi Dinamo Piteşti. Se pare că uzura campionatului şi-a spus cuvîntul. Campionii au «galopat» imediat după trecerea liniei de sosire, iar Progresul, suprasolicitat nervos în finalul campionatului, n-a mai avut resursele necesare să-i învingă pe studenţii clujeni, repetînd scorul de 2—2 de acum două săptămîni. Partea cea mai interesantă a jocului de la Braşov este calificarea («la masa verde») a clujenilor, mai tineri cu... 11 luni şi 4 zile decît adversarii lor.

Desigur că vîrsta lui Ştirbei a cîntărit greu în balanţă, dar «veteranul» a jucat foarte bine, ca pentru victorie. Înfrîngerea Progresului la «barajul vîrstei» îşi are, desigur, sursa în gestul total nesportiv al lui Ioniţă la Craiova, care a determinat *forfait-ul* lui la Braşov.

Finalistele se prezintă la startul «ultimului act» cu şanse egale. Ultimul joc din campionat (1—0 pentru Ştiinţa la Cluj, printr-un gol înscris în penultimul minut) accentuează echilibrul. În sfîrşit, ambele finaliste s-au calificat cîte o dată cu... tinereţea. Dinamo Piteşti după jocul egal cu Rapid, iar clujenii, duminica trecută, la Braşov.

În «finala provinciei», Dinamo Piteşti prezintă un palmares excepţional. În actuala ediţie, piteştenii, care alcătuiesc cea mai tînără echipă a campionatului, au eliminat succesiv formaţii puternice ca Steagul roşu, Rapid şi Dinamo.

Ştiinţa Cluj a avut în Braşov un oraş de bun augur, eliminînd Farul pe stadionul «Tractorul» şi Progresul pe «Tineretului».

Oricum, Cupa României părăseşte Capitala. E un succes al echipelor provinciale, care luptă din greu în campionat şi un avertisment la adresa «marilor» bucureşteni, care îşi amintesc deseori de existenţa Cupei abia în semifinale.

ÎN FOTOGRAFII:

1. DINAMO PITEŞTI—DINAMO BUCUREŞTI 1—0. În ciuda aparenţelor, mingea va ocoli şi de data asta poarta excelentului Niculescu

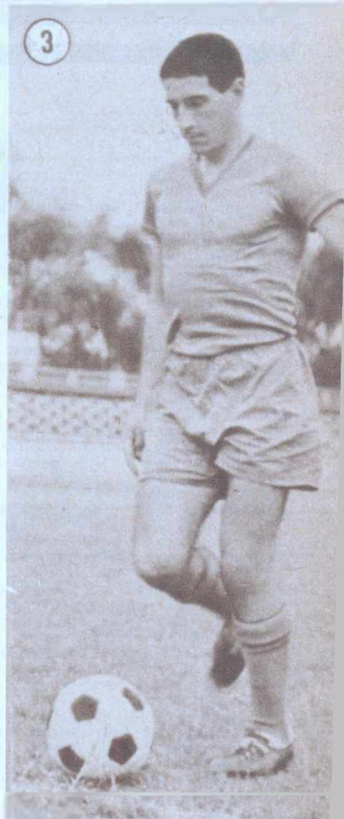
2. ŞTIINŢA CLUJ—PROGRESUL 2—2. O fază la poarta lui Moguţ. De la stînga la dreapta: Grăjdeanu, Marcu, Tr. Georgescu, Moguţ şi Cîmpeanu

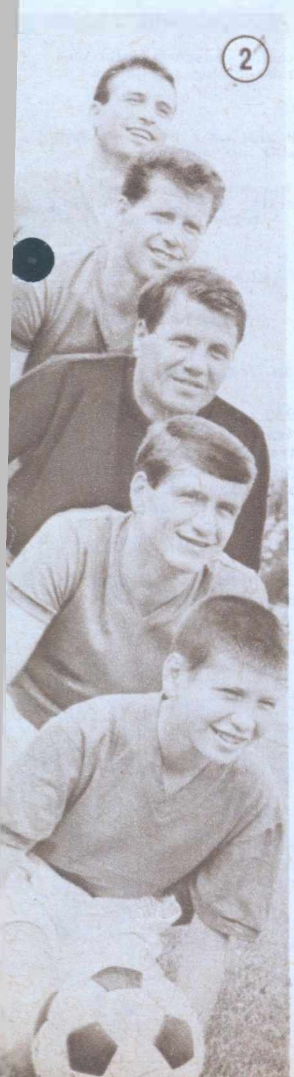
„La toamnă toţi în atac, toţi în apărare!"

(ANGELO NICULESCU)

3

Dinamo Bucureşti a reuşit o performanţă excepţională, cîştigînd al patrulea titlu consecutiv, la capătul unei dispute care s-a prelungit pînă în ultimul minut de joc. Revista SPORT îi felicită pe colecţionarii de tricouri şi dă cuvîntul antrenorului Angelo Niculescu.

2

Reporterul: Cum apreciaţi evoluţia echipei?

A.N.: **O evoluţie cu mari fluctuaţii, determinată în primul rînd de căderea psiho-fizică de după Tokio (pentru tur) şi de accidentările capitale (Nunweiller IV şi VI — pentru retur). De fiecare dată, însă, Dinamo a ştiut să recupereze şi să termine în forţă, atît turul cît şi returul.**

R.: Ce e nou la Dinamo?

A.N.: **Preocuparea permanentă pentru atingerea pragului maxim al mobilităţii în teren. S-a observat, cred, că terenul aparţine tot mai mult tuturor jucătorilor. Exemplul lui Popa e cel mai sugestiv.**

R.: Avem impresia că Dinamo a preluat ceva din jocul lui Internazionale.

A.N.: **În primul rînd jocul mai simplu şi mai direct. Buna organizare a apărării este de asemenea una din cheile succesului. În schimb, în atac, noi nu considerăm posibil să asigurăm ofensiva cu numai trei înaintaşi. De aceea, mijlocaşii noştri susţin aproape întotdeauna atacurile. Iată de ce Petru Emil, Popescu şi Ghergheli periclitează cu destul succes poarta adversă.**

R.: Care au fost jucătorii de bază?

A.N.: **Datcu, Popa (consecinţa lucrului intens şi a vieţii sportive exemplare), Nunweiller III (ca întotdeauna) şi Haidu (excelent în acest sezon). Mai puţin constant Pîrcălab. De asemenea — Popescu. Remarcabilă încadrarea lui Ivan pe postul de fundaş central stînga. O explicaţie? Elanul lui deosebit şi calităţile fizice admirabile. Vreau să menţionez valoarea de perspectivă a lui Grozea, care, prin muncă şi seriozitate, poate ajunge un mare jucător.**

R.: Cel mai puternic adversar în campionat?

A.N.: **De departe Ştiinţa Cluj. O echipă care poate mult, mult mai mult. Are jucători tineri plini de talent şi jucători maturi cu o valoare certă.**

R.: Perspective pentru toamnă?

A.N.: **Mă gîndesc la titlul «Tripla cunună obligă» pe care revista SPORT l-a publicat anul trecut, după terminarea campionatului. Vreau să spun că a patra cunună consecutivă obligă şi mai mult. Vreau să ajungem la principiul universalităţii, către care tind echipele mari. De aceea,** la toamnă, mai mult ca pînă acum, toţi în atac, toţi în apărare. **Deci, accentuarea sarcinilor duble. Un atacant nu mai poate fi doar atacant, după cum un apărător nu se mai poate limita doar la sarcinile de apărare. Îmi pare bine că Pîrcălab, ultimul sceptic, a marcat o cotitură spre sfîrşitul sezonului, jucînd mult mai mult în folosul echipei. De altfel, talentul lui Pîrcălab va putea fi valorificat mult mai bine în cadrul unui joc mai modern. Tot în legătură cu sarcinile duble, sper ca mijlocaşii noştri, care joacă mai mult ofensiv, să devină şi avanposturi de nădejde ale apărării.**

R.: Cupa campionilor?

A.N.: **Dorim ca anul acesta, în C.C.E., Dinamo să fie... Dinamo. Consider că jocul de anul trecut, de la Milano, a prins echipa noastră în momentul ei cel mai greu, atît ca pregătire, cît şi — bineînţeles — ca potenţial de joc.**

*

Dinamo Bucureşti s-a dovedit încă o dată echipa cea mai matură a campionatului, izbutind să treacă cu bine peste momentele grele ale disputei. Echilibrul şi seriozitatea şi-au pus amprenta pe toate jocurile, chiar atunci cînd eclipsa de formă era evidentă. De altfel, plusul de echilibru şi seriozitate a fost unul din atu-urile dinamoviştilor. Un atu care şi-a spus cuvîntul în spectaculosul duel cu feroviarii bucureşteni.

Dacă Dinamo va izbuti să ridice capacitatea de şoc a înaintaşilor săi centrali, viitoarea ediţie a C.C.E. poate să ne rezerve surprize plăcute.

I. C.

ÎN FOTOGRAFII:

1. LOTUL CAMPIONILOR. Sus: Nunweiller V, Datcu (24), Uţu (6). Rîndul II: Angelo Niculescu — antrenor principal, Popa (25), Petru (20), Ivan (18), Nunweiller III (25), Nunweiller IV (13), Ghergheli (19), Ştefan (23), Anghel Florian — antrenor. Rîndul de jos: Pîrcălab (21), Frăţilă (23), Ene II (23), Grozea (4), Lucescu (1), Nunweiller VI (15), Popescu (19), Haidu (22). În paranteze, numărul jocurilor. Lipseşte din fotografie antrenorul Dumitru Nicolae — Nicuşor.
2. Cvintetul Nunweiller. De sus în jos: III, IV, V, VI si VII.
3. Grozea, un jucător care vine.

BINDEA „REACTORUL" RIPENSIEI (VI)

Un scurt rezumat al primelor patru capitole din această povestire care cuprinde momente din viata lui Silviu Bindea, unul din cei mai buni fotbalisti români ai celui de-al patrulea deceniu. În primul: copilăria petrecută la Cluj, primii pasi in fotbal, care au fost o lungă si aspră ucenicie, si cea dintii echipă cu tricou si ghete: «Victoria» din Cluj. Apoi, Silviu debutează in prima echipă a «Victoriei» si se impune definitiv, după nenumărate jocuri in care tehnica se naste din risipa de efort. În capitolul trei, Bindea se transferă la Ripensia si începe o strălucitoare carieră internatională. Capitolul trei povesteste despre Balcaniada lui 13—0. În numărul trecut povestirea si-a urmat firul, oprindu-se asupra jocului din aprilie 1934, de la Bucuresti, cind România a eliminat Iugoslavia din campionatul mondial si asupra dramaticului meci de la Triest, cînd România a cedat la limită Cehoslovaciei (1—2) — finalista din C.M. Capitolul patru ne readuce în tară, urmăreste din nou campionatul, în care Bindea excelează, si se încheie cu primul tur al Cupei Europei Centrale — 1938, în care Ripensia elimină pe Milan, campioana Italiei.

...Duminică 12 iulie 1938.
Turul doi al Cupei Europei Centrale.
La Bucureşti, pe «Venus», Ripensia — Ferencvaros. Ferencvaros, deţinătoarea primei ediţii a Cupei, echipa care se confundă uneori cu «naţionala» Ungariei şi care, la Bucureşti, va presta **«un joc mai bun decît al echipei naţionale maghiare, finalistă a campionatului mondial 1938»** (Ion Vornic, «Gazeta Sporturilor», 14 iulie 1938).

Bindea, în mare formă, deschide scorul.

Ungurii egalează prin Toldi. **(Arbitrul italian Barlassina a avut de lămurit ceva cu Toldi, fără a opri jocul, apărarea ripensistă s-a oprit, aşteptînd întreruperea, şi în timp ce Barlassina continua să-i vorbească lui Toldi, acesta a reluat cu capul, în gol, peste Pavlovici, care «urmărea religios» discursul domnului Barlassina...).**

Acest gol «din senin» a frînt elanul timişorenilor, şi ungurii au înscris încă de două ori în faţa unei apărări cu «garda deschisă».

În aceste momente grele a intrat în acţiune — pentru a cîta oară? — «reactorul». Cu două minute înainte de pauză, la capătul unei curse extraordinare în care — vorba unui gazetar bătrîn, martor ocular — **«şi-a făcut un culoar viu din adversarii răpuşi»** — Bindea a redus scorul la 3—2.

În ultimul minut, cînd mai erau vreo treizeci de secunde pînă la pauză, Bindea porneşte din nou la atac, trece de Posa, dar Korany, terorizat de prea desele lui atacuri, îl primeşte cu... secera. Bate Lazăr. Bindea urmărit de perechea Posa–Korany se joacă de-a v-aţi ascunselea, ţîşneşte de după paravanul maghiar şi egalează: 3—3!

La reluare, Toldi **«trece în apărare şi nu-l scapă de sub supraveghere pe Bindea»**. Marele Toldi, unul dintre cei mai buni înaintaşi europeni, face «de gardă», împreună cu Posa şi Korany, în faţa lui Binduţ, devenit inamicul nr. 1.

Şi totuşi, Ferencvaros ia din nou conducerea, în minutul 55. E 4—3! După acest gol, maghiarii se retrag complet în apărare. Toldi îl atacă neregulamentar pe Bindea. «Trio»-ul Toldi–Posa–Korany e mereu în faţa lui Bindea. Pentru că Bindea a înscris trei goluri şi aleargă de parcă ar vrea să deschidă scorul.

(Cotormani: **Nu se întîmpla prea des ca o echipă să sacrifice trei jucători — printre care un înaintaş — pentru a neutraliza o extremă. Nu vreau să fac nici o comparaţie — n-am fost în Suedia — dar în meciul cu Brazilia, în finala campionatului mondial din 1958, suedezii au pus trei oameni pe Garrincha: Bergmark, Axbom şi Gustavsson).**

...În minutul 81, «Dobay a primit balonul de la Marcu şi a centrat precis. Bindea a apărut ca o nălucă — iarăşi! — în faţa lui Hada (tot «fachirul» susţine că Bindea a sprintat peste douăzeci de metri în timp ce mingea plutea prin aer) şi a înscris AL PATRULEA gol!».

Patru goluri în poarta internaţionalului Hada, apărată de internaţionalii Korany, Posa, Toldi şi de întreaga echipă de internaţionali a Ferencvaros-ului.

...Cu două minute înainte de sfîrşit, cînd conturile păreau reglate, «bătrînul» Taenzer — timişorean de origină — înscrie golul victoriei oaspeţilor (5—4).

«Bătrînul» Taenzer (34 de ani), cel care a învăţat să joace fotbal tot în Mehala...

*

Peste o săptămînă, la Budapesta, Ferencvaros a cîştigat cu 4—1, calificîndu-se pentru semifinalele Cupei Europei Centrale cu Juventus din Torino, iar Hada şi Korany au obţinut, în sfîrşit, o penibilă victorie asupra lui Bindea, lovindu-l în vestiar, după terminarea jocului. Aşa a înţeles Hada să scape de povara celor patru goluri de pe «Venus». Aşa a înţeles Korany să se răzbune după repetatele k.o.-uri tehnice de la Bucureşti. Legenda spune că după jocul de la Bucureşti, în vestiar, Korany şi-a încălţat piciorul drept cu pantoful stîng, nemaiizbutind face deosebirea dintre stîngul şi dreptul...

ULTIMUL MOHICAN

1938... Toamnă...
Ripensia începe să apună...
Dar Bindea îşi continuă, irezistibil, cavalcadele.

La 6 septembrie, la Belgrad, centrul înaintaş Petrovici deschide scorul pentru gazde, dar Binduţ reuşeşte să egaleze. Rezultat final: 1—1. Primul joc egal în 19 întîlniri.

(Bindea: **«Cel mai bun de pe teren: Ghiţă Albu. Sipos n-a izbutit nici măcar o singură trecere».**

În meciul de la Belgrad, am avut o primă strîngere de inimă: «senatul» Ripensiei mai avea doar patru membri în echipa naţională: «fachirul», «calul», Bürger şi eu»).

...După o nouă pauză în echipa naţională **(«îmi pare rău că n-am jucat cu ungurii, la Bucureşti (1—1); l-aş fi avut din nou pe Korany în faţa mea»)**, Bindea reintră la 31 martie 1940, contra Iugoslaviei (3—3) şi joacă poate mai bine decît în anii tinereţii, înscriind două goluri decisive: la 1—0 şi la 3—2 pentru Iugoslavia. În poartă: Lovrici, eroul meciului Iugoslavia — Anglia 2—1, disputat cu un an în urmă la Belgrad.

«3—3... Eram singurul ripensist în echipa naţională. «Fachirul», Cotormani, a încheiat atunci, la Belgrad, după 1—1, Bürger a sfîrşit «pe poziţii», fracturîndu-şi piciorul în jocul cu Anglia (0—2, 24 mai 1939), iar «calul», Dobay, a jucat ultima oară la Bucureşti, contra Italiei (0—1, 11 iunie 1939). Italia mare, de două ori campioană mondială, cu Olivieri, Foni, Rava, Meazza, Piola şi toţi ceilalţi. Eram singurul ripensist în echipa naţională... Eram ultimul... mohican».

...La 12 octombrie 1941, Silviu Bindea străluceşte pentru ultima oară în echipamentul tricolor, înscriind — iartă-mi tortura, dragă Pîrcălab! — două din cele trei goluri ale victoriei împotriva Slovaciei (3—2).

FĂRĂ COMENTARII

Silviu Bindea mă părăseşte pentru cîteva minute. Pretinde că are o reţetă de cafea specială pentru reporterii sportivi.

...Mă uit din nou prin ziare. Bindea... Bindea... Bindea... Şi, de fiecare dată, cu... interul său obişnuit: semnul de exclamare.

Iată însă şi o surpriză. În «Gazeta Sporturilor» din 27 februarie 1937. «Venus — Ripensia 9—2! Joc amical, înainte de începerea returului. **«Te-am prins, nene Sil, viule!»**

Citesc în grabă cronica. Au lipsit Dobay şi Cotormani. Terenul a fost plin cu apă. **«Ripensia nu a renunţat la jocul ei cu pase scurte, cu efecte de biliard. Dar asta înseamnă o erezie în condiţiile terenului de ieri».**

Ce-a fost cu Bindea?

Ajung, în sfîrşit, la filmul jocului.

«În minutul 30, aripa dreaptă a Ripensiei (Bindea–Beke — n.a.), **care a fost singurul compartiment bun al echipei, creează o situaţie de toată frumuseţea. Beke îi serveşte mingea lui Bindea, şi acesta, după o şarjă în stilul său caracteristic, se repliază spre centrul terenului şi plasează mingea în colţul opus celui în care se plasase Burdan».**

Caut al doilea gol al Ripensiei şi-l găsesc în minutul 50:

«...Bindea e bine pus în cursă de Schwartz. Extremul dreapta al Ripensiei trece peste cîţiva adversari şi termină cursa cu un şut fulgerător, care reduce scorul la 4—2...»

Comentariile sînt de prisos.

Chiar dacă e 2—9, sau mai ales pentru că e 2—9!

5 400 DE SECUNDE

Cafeaua abureşte. Reţeta e, într-adevăr, specială. **(«Mi-a dat-o Sindelar, la Viena»).**

Vorbim de Pîrcălab.

«Îmi place. Îl urmăresc mereu la televizor. (Aleargă în cel mai frumos triunghi al terenului...). **Are talent. Dar are şi un păcat capital. Stă uneori cu mîinile în şold. Aşa ceva e de neînchipuit.**

Pentru că un meci de fotbal nu durează o oră şi jumătate. Şi nici 90 de minute. Durează mult mai mult: 5 400 de secunde! Vei spune că urmăresc efecte. Sau, poate, nu vei spune. Ştii, desigur, că 5 400 de secunde e mult mai mult decît 90 de minute. E o diferenţă subiectivă, pe care o simt doar îndrăgostiţii. Dragostea asta m-a orbit uneori, dar nu cred că merită să iubeşti altfel.

Şi-apoi, pentru că veni vorba despre mîinile în şold, mai e o chestiune de mîndrie.

Mîndria de a fi extremă.

Pentru că extrema este, cum să-ţi spun, ...reactorul unei echipe.

O echipă fără extreme e ca un vultur fără aripi.

Istoria fotbalului este istoria extremelor. Ştiu, ai să-mi răspunzi că e o exagerare. Dar extremele sînt bune numai cînd nu respectă calea de mijloc.

Brazilia, fără Garrincha, ar fi fost o echipă oarecare. Chiar cu Pele. Gento, la Bucureşti, a arătat ce înseamnă o extremă cînd se hotărăşte să zboare.»

Ochii lui Silviu Bindea s-au aprins. Ochii aceia aprigi de care vorbea fostul juventist Nichi Petrescu.

Bindea îşi răstoarnă ceaşca în farfurioară.

— Te pomeneşti că vrei să ghiceşti în cafea.

— **Nu.**

— Atunci?

— **Vreau să-ţi arăt că e bună — măcar o dată — şi calea de mijloc.**

— Nu văd.

— **Priveşte înăuntru. La îmbulzeala aceea. Aşa arată, grafic, un dribling al talentatului — totuşi — «Piu» Creiniceanu.**

(Sfîrşit)

IOAN CHIRILĂ

În fotografii:

1. Roma. 1940. **În ajunul întîlnirii România—Italia 1—2. Sus, de la stînga la dreapta: Petrescu, Bogdan, Lengheriu, Bindea, Mihăilescu, Lupaş, Baratki, Şiclovan, Reuter, Sfera şi selecţionerul unic Virgil Economu. Jos: Petrică Rădulescu, David, Vintilă, Iuhasz, Gică Popescu.**

2. România—Italia 1—2. **Bindea în cursă. În dreapta: Depetrini.**

Acasă la campionul mondial şi european

ION CERNEA

Mi-am fixat de dimineaţă, la sediul F.R.L., o întîlnire cu maestrul emerit al sportului Ion Cernea, la el acasă, pentru ora 8 seara. Am ales această oră relativ tîrzie pentru un sportiv de performanţă întrucît campionul mondial a fost invitat în după-amiaza zilei să facă o demonstraţie în comuna Otopeni.

— Dragă Ioane, notează-ţi, te rog, numărul meu de telefon, ca să mă anunţi, în caz că va interveni ceva neprevăzut care să te împiedice să fii punctual...

— Nu-l notez. Cuvîntul e cuvînt, chiar dacă ar fi să cad... în pod!

Prevăzător, am ajuns la Cernea cu un sfert de oră mai devreme. Primul care a apăsat pe butonul soneriei a fost fotoreporterul nostru.

Mă invită şi pe mine să-mi încerc... norocul. Şi încercările mele rămîn fără efect. Ne uităm la ceas, fiecare. Minutarul, imparţial şi fără sensibilitate, îşi continuă cursa. Mai sînt cinci minute, patru, trei, două...

— Ce zici de omul tău? — *mă întreabă colegul, cînd secundarul se apropie de ora 8 fix.*

Dintr-un apartament răzbate pînă pe palierul etajului întîi vocea crainicului: «La al cincilea semnal va fi ora 20. Atenţiune!». Deodată, se aud paşi. Cineva urcă scara din trei în trei trepte. Ultimul semnal: «A fost ora 20!». Cel grăbit este Cernea.

— Cuvîntul e cuvînt. Abia am reuşit să ajung. Te întreabă 20 de inşi, fiecare altceva, ba despre Tampere, ba despre Yokohama, ba despre Toledo, ba despre Roma, ba despre Tokio. Trebuie să ştii să le răspunzi, pe loc, ce adversari ai avut, cum ai călătorit cu avionul, ce mese ţi s-au servit, ce ţi-a plăcut mai mult, ce muzee ai vizitat, ce spectacole ai vizionat, ce prieteni ai etc. etc. Altfel, dacă stai să te gîndeşti, ca în faţa metronomului, îi jigneşti pe oameni. Îi încîntă vorba, nu tăcerea. Şi aşa s-au scurs orele şi minutele...

Îi examinez apartamentul, din privire, fără să-mi ascund curiozitatea. Totul este nou, nou-nouţ. Ca toată «magistrala». Doar «ornamentele» indică o suită cronologică.

Cernea îmi completează gîndul, cu glas tare:

— Cupele, medaliile, diplomele reprezintă «deceniul» meu sportiv!

Şi, de aici, începe ultimul interviu al zilei, pe care-l acordă Ion Cernea...

— Spune-mi, te rog, primul trofeu l-ai cucerit abia la vîrsta de... 20 de ani?

— Răspunsul îl încep cu o mică autobiografie: în 1949 m-am înscris la şcoala profesională de 3 ani a uzinei din Sinaia. Aveam 14 ani. Primul sport a fost cel pentru care au... vocaţie munţii — schiul. Mi-am dat însă seama că nu aveam eu vocaţie, şi am fost foarte bucuros cînd antrenorul Ion Staicu m-a admis, cu extrem de multă indulgenţă, la antrenamentele de lupte greco-romane. Eram atît de solid, că mă sufla vîntul. Totuşi, în 1954 am cucerit titlul de campion naţional la juniori. Spre deosebire de ceilalţi luptători, majoritatea, care recurg la privaţiuni ca să-şi păstreze categoria de greutate, eu eram nevoit să fac abuzuri: înaintea cîntăririi beam, beam... apă, pînă refuza stomacul. Mă apropiam în felul acesta de greutatea minimă admisă de regulament. Nu o îndeplineam, pentru că nu aveam posibilităţile unei cămile, dar arbitrii mai închideau ochii, citindu-mi teama de a nu fi lăsat să lupt. În 1955 am urcat pe treapta a doua a podiumului, la seniori. Campionul ţării, Ruzsi, m-a felicitat, spunîndu-mi că la anul... că nu vede pe altul mai bun... Am debutat, tot în 1955, ca internaţional, în Bulgaria. În vară am cucerit medalia de argint a Festivalului de la Varşovia...

— Previziunea lui Ruzsi s-a adeverit?

— Da. Din 1956 şi pînă în prezent am urcat în fiecare an pe treapta cea mai înaltă a podiumului campionatelor naţionale de lupte greco-romane.

— În ce an ai venit în Bucureşti?

— În 1958, adică la un an după ce am cucerit locul V la Festivalul de la Moscova. Din 1957 am realizat un mare progres în... greutate, pe care-l menţin: de la 52 de kilograme am trecut la 56. Se spune că la această ascensiune în greutate m-a împins valoarea lui Dumitru Pîrvulescu. Nu dezmint. Uneori, în viaţă, e mai bine să fii flexibil, în înţelesul bun al cuvîntului, decît să te încăpăţînezi ca un catîr.

— Şi ai devenit dinamovist, dar elev al...

— Antrenorului emerit Ion Corneanu. Antrenorul Dumitru Cuc nu s-a supărat, întrucît el nu a pus nici o dată interesele sale personale deasupra celor naţionale. Nu este orgolios.

— Dragă Ioane, te rog să... completezi termenul de «deceniu», pentru cititorii revistei SPORT.

— Cu multă plăcere: 1958 — campion balcanic, 1960 — medalia de argint la Jocurile Olimpice de la Roma, 1961 — medalia de argint la campionatele mondiale de la Yokohama, campion balcanic, 1962 — locul V la campionatele mondiale de la Toledo, 1963 — locul V la campionatele mondiale de la Helsingborg, 1964 — medalia de bronz la Jocurile Olimpice de la Tokio...

— 1965, 8 iunie, ora două şi jumătate, la Tampere, medalia de aur a campionatelor mondiale. Ţi-ai văzut împlinit cel mai frumos vis, după ce ai văzut aproape tot globul pămîntesc.

— A fost extrem de greu. Cu o lună înainte de «mondiale», la un antrenament în ţară, m-am accidentat grav la umărul drept. Am plecat totuşi să-mi apăr şansele. Unii medici spuneau că asta e o adevărată nebunie, că trebuie să mă operez şi să-mi reiau antrenamentele abia în 1966. În drum spre Finlanda, în R.F. Germană, cu umărul drept bandajat, am îndeplinit funcţia de arbitru. În Suedia — la fel. În Finlanda am reluat antrenamentele, continuînd — paralel — tratamentele. Durerile în umărul drept nu conteneau. Am intrat în concurs cu o mare emoţie: îmi era teamă ca nu cumva să mă dau de gol. În acest caz, era de presupus că adversarul va încerca să speculeze «partea slabă», şi marele meu vis sportiv s-ar fi năruit. Dar nici japonezul Sakumara (am terminat la egalitate), nici turcul Topsakal (l-am învins la puncte), nici elveţianul Ruch (l-am învins prin tuş), nici belgianul Spaienhoren (l-am învins la puncte), nici polonezul Knitter (l-am învins la puncte) nu au putut bănui nimic. De cîte ori îmi era solicitat umărul drept îmi curgeau lacrimi de durere. Răbdam, răbdam, răbdam. Răsplata pentru acest deceniu de muncă, pentru voinţa din cele cinci meciuri, a fost mare! Am devenit campion mondial. Am urcat pe podium. S-a intonat Imnul de Stat al patriei mele. Mi-au curs din nou lacrimi. Am fost îmbrăţişat şi felicitat cu căldură şi de ai noştri, şi de străini. Am rămas apoi numai cu colectivul românesc, în mijlocul căruia am redactat telegrama pe care am trimis-o în patrie. Am închinat medalia mea de aur celui de-al IV-lea Congres al Partidului, al cărui membru sînt din 1957.

— Ce-au spus părinţii cînd au aflat?

— Nu este greu de închipuit ce impresie le-a produs vestea, mai ales că dînşii nu m-au văzut nici o dată în dres. M-am echipat ca la Tampere, mi-am atîrnat medalia de gît, iar ei m-au felicitat, m-au sărutat şi mi-au spus: «Am ajuns să vedem şi noi un campion mondial! Dar să ştii, Ioane, că oamenii de la noi sînt supăraţi, puţin. În presă s-a scris că tu te-ai născut în comuna Rîul Alb, cu «a» mic, din raionul Cîmpina, în loc de raionul Tîrgovişte. Să-i rogi să rectifice!».

Ne-am luat la revedere, urîndu-i campionului mondial mult succes la examenele de sfîrşit de an de la I.C.F., pentru care se pregăteşte acum cu aceeaşi seriozitate.

HORIA CRISTEA

P.S. Un amănunt de «ultima oră»: maestrul emerit al sportului Ion Cernea îşi continuă pregătirile pentru Jocurile Olimpice din Mexic, dar nu în calitate de sportiv, ci de... antrenor federal. Îi urăm succes deplin în noua funcţie.

BÎRLADUL, o citadelă a rugbiului

La Bîrlad fiinţează în ultimii ani un fenomen de-a dreptul singular în sportul nostru: rugbiul a bătut net, pe scara popularităţii, fotbalul, sport care, în genere, întruneşte în mai toate ţările Europei sufragiile. Într-adevăr, dacă ai să întrebi, aşa la întîmplare, pe oricare bîrlădean cu ce se poate lăuda oraşul său, el îţi va răspunde, fără ezitare, cu un licăr de mîndrie în ochi: cu fabrica de rulmenţi, cu Teatrul de stat şi cu **ECHIPA DE RUGBI**. Balonul oval la aşa mare preţ în Moldova — de unde pînă unde? Să fie vorba de vreun fapt trecător sau de o situaţie trainică? Din capul locului e cazul să răspundem celor sceptici că rugbiul s-a implintat ferm la Bîrlad cam odată cu fabrica de rulmenţi. Aşadar, rulmenţii au pus pe roate rugbiul. Primii paşi i-a călăuzit ing. Ion Mirea, un proaspăt absolvent al Institutului politehnic din Iaşi (fost jucător al Politehnicii), iar prima «şarjă» a dat-o, fireşte, şcoala profesională a fabricii de rulmenţi.

Tinerii incepători s-au grupat în jurul unui nucleu de rugbişti ieşeni (printre care Mănescu, Cheleş, Balcan, Melinte), veniţi cu ing. Mirea. Aşa a luat fiinţă în 1956 prima echipă de rugbi din Bîrlad, inscrisă în campionatul categoriei secunde sub numele de Constructorul (ulterior a devenit Rulmentul, astăzi existînd o a doua formaţie — mai slabă — în campionatul de calificare, sub numele de Constructorul).

PRIMUL JOC OFICIAL — O AMINTIRE DE NEUITAT

Îmi istorisea odată, Emil Gîdei, astăzi arbitru, că cea mai frumoasă amintire a pionierilor jocului de rugbi din Bîrlad — printre care se număra cu fală şi el — (astăzi mai rezistă pe poziţie doar Viorel Călin şi Mircea Paiu) este legată de prima partidă oficială, jucată la Ploieşti, cu Petrolul. Petroliştii erau mai experimentaţi — cei mai mulţi credeau chiar că vor face o diferenţă de 30—40 de puncte — dar ei n-au vrut să profite de lucrul acesta. Dimpotrivă au jucat deschis, corect, fără obstrucţii, fără şiretlicuri. La pauză conduceau doar cu 6—0. La reluare însă, dîrzii făurari de rulmenţi, deosebit de receptivi la chemarea tainică a balonului oval, au prins curaj şi au început să... joace. Rezultatul: 8—6 pentru ei! Primul joc oficial — primul succes! Şi primele felicitări de la însuşi antrenorul — ploieştean pe atunci — Victor Vardella. Iată o amintire pe care anii nu au şters-o din hronicul rugbiului bîrlădean. A fost un frumos exemplu de adevărată sportivitate, de care au dat atunci dovadă sportivii ploieşteni. Şi, astfel, poate fără să-şi dea prea bine seama, ei au contribuit la consolidarea organizatorică şi morală a primului XV bîrlădean, la ceea ce reprezintă astăzi Bîrladul în rugbi.

După numai doi ani (1958) Constructorul Bîrlad cîştigă seria în care joacă, în B, şi promovează în A. Pentru perfecţionare, locul antrenorului-jucător Balcan este luat de bucureşteanul Dragoş Ţenescu, un priceput plămăditor al talentelor tinere.

SÎNTEM ÎN A ŞI ÎN CENTRUL ATENŢIEI!

«Într-adevăr, din 1959, de cînd jucăm în prima categorie, prestigiul nostru n-a incetat să crească între concetăţeni — **îmi spunea tînărul şi simpaticul antrenor - 1965 Mircea Paiu, tehnician-normator la fabrica de rulmenţi.** Poate am avut şi puţin noroc: nici o altă echipă din oraşul nostru nu mai jucase în divizia I, iar fotbalul nostru e lipsit de valoare. Aşa încît, încet-încet, toate simpatiile s-au îndreptat spre mingea ovală. Astăzi polarizăm atenţia tuturor amatorilor de sport din oraş şi împrejurimi. Băieţii noştri — în marea lor majoritate muncitori şi tehnicieni la fabrica de rulmenţi — sînt inconjuraţi cu dragoste de tovarăşii de muncă, a căror încurajare, de loc neglijabilă, o simţim la tot pasul. Printre cei mai stimaţi se numără Anton Grandore, un strungar de mare calificare, Vasile Ailenei, controlor de calitate la forje, fruntaş în producţie în 1964 şi în 1965, frezorul Ilie Pascal, de la secţia sculărie şi lăcătuşii Marin Rainea şi Gheorghe Răşcanu, evidenţiaţi pentru bunele rezultate pe care le obţin în permanenţă în producţie.»

«Temeiul succeselor noastre, **a mai adăugat Mircea Paiu,** îl veţi afla în recrutările pe care le facem la şcoala profesională de ucenici a fabricii, care are aproape 800 de elevi. Cele mai dotate elemente ale şcolii acesteia, ca şi ale celor medii vin pe terenul de rugbi. De multe ori copiii sînt aduşi chiar de părinţi care-i incurajează, asistîndu-i din tribune la antrenamente si jocuri. E si acesta un stimulent...»

Bîrlădenii au jucat la început în A doar un an (deşi în formaţia lor a evoluat şi Giugiuc). În 1960 sînt aşadar din nou în B; ei ajung în baraj, dar pierd cu Olimpia. În 1961 termină pe locul doi în serie, după XV-le din Tecuci. În 1962, în fine, cîştigă seria echipelor moldovene şi barajul cu Minerul Lupeni, promovind din nou în A. De data aceasta mai trainic şi în continuă ascensiune: 1963 (locul 9 — antrenor acelaşi Dragoş Ţenescu), 1964 (locul 7 — antrenor Dumitru Manoileanu) şi acum, în turul lui 1965 (locul 4 — antrenor Mircea Paiu; rezultatele lor — acasă: 3—3 cu Steaua, 32—0 cu Stiinţa Timişoara, 8—0 cu Progresul, 6—0 cu Constructorul, 11—0 cu Ştiinţa Petroşeni şi 6—6 cu Gloria, iar în deplasare: 3—0 cu Ştiinţa Cluj, 0—25 cu Griviţa Roşie, 0—17 cu Dinamo, 3—6 cu Farul şi 3—6 cu C.S.M.S.).

XV-le RULMENTULUI

Una din formulele de echipă, cu care birlădenii au jucat cu atita succes în primăvara lui 1965. Sus, de la stînga la dreapta: Mircea Paiu (tehnician, 33 de ani, centru, 1,80 m, 78 kg), Ilie Pascal (frezor, 24, III, 1,89, 81), Silviu Călin (tehnician, 26, III, 1,75, 77), Viorel Călin (tehnician, 33, pilier, 1,77, 92), Jean Polizache (rectificator, 23, taloner, 1,74, 87), Helmuth Bidner (rectificator, 25, III, 1,79, 83), Gheorghe Bănceanu (strungar, 27, II, 1,80, 80), Florin Ionică (rectificator, 22, II, 1,87, 82). Jos: Gheorghe Manaz (strungar, 23, II, 1,83, 78), Marin Rainea (lăcătuș, 27, aripă, 1,75, 80), Iulian Brăescu (strungar, 25, centru, 1,76, 80), Ștefan Cristea (strungar, 21, mijlocaș deschidere, 1,72, 70), Mihai Gavris (lăcătuș, 23, centru, 1,70, 68), Gheorghe Căldăraru (lăcătus, 18, aripă, 1,72, 68) și Gică Cozma (frezor, 20, aripă, 1,67, 65). Lipsesc din fotografie: Gheorghe Rășcanu (lăcătus, 20, fundas, 1,77, 78 — international junior și tineret), Sandu Boldescu (electrician, 23, aripă, 1,73, 68), Lucian Ciorici (elev, 19, mijlocas grămadă, 1,72, 68), Vasile Ailenei (controlor de calitate, 24, III, 1,81, 77), Anton Grandore (strungar, 30, pilier, 1,74, 82) si Nicolae Belosinschi (turnător, 26, pilier, 1,74, 86).

3

4

PRIMA DINTRE FORMATIILE PROVINCIALE

La sfirșitul turului Rulmentul s-a clasat deci pe primul loc între formatiile provinciale si pe pozitia a IV-a in clasamentul general. O concluzie firească, după o creștere continuă. Cu toate acestea, pentru noi, cei care urmărim zi de zi activitatea rugbistică, locul Rulmentului apare oarecum surprinzător. Gindeam, la inceput, avind în vedere loturile prezentate la start, că studenții ieșeni vor fi aceia care vor asalta fruntea ierarhiei, fiind mai bine plasați între formațiile provinciale (e drept că acum la finele turului ei au un joc in minus, cu Progresul, pe care in mod normal il vor cîștiga la Iași). Dar oricum, performanța Rulmentului este meritorie, cu atit mai demnă de subliniat, cu cit ei a cedat un întreg grup de jucători: Crisan, Iftimie, Spiratos, Gidei (C.S.M.S. Iași), Băltăretu (Steaua), Sabău (Știința Petroșeni), Ștefaniu si Mihăilescu (Tecuci). Și acum, pentru retur, formația lui va fi din nou amputată cu sase titulari (Pascal, Cristea, Rășcanu, Ailenei și Ionică au plecat militari, iar Ciorici la facultate). Dar birlădenii nu se descurajează așa, cu una cu două. Ei vor ridica alți titulari din marea familie a tinerilor rugbisti, aceea care a și dat, in numai cîtiva ani, doi valoroși echipieri reprezentativei noastre de juniori și tineret, pe Radu Iftimie și Gheorghe Rășcanu.

Noi îi felicităm sincer pe sportivii birlădeni, care astăzi se află in miezul rugbiului moldovean. Secretul succeselor lor: munca, dirzenia, pregătirea atentă și, mai ales, dăruirea fără margini pentru culorile sportive ale orașului — adevărată citadelă a rugbiului — pentru sportul cu balonul oval. Bravo lor!

D. CALLIMACHI

ÎN FOTOGRAFII:

1. Se exersează introducerea balonului în grămadă.

2. Înaintașii într-un exercițiu de grămadă spontană: Polizache, V. Călin, Pascal, Bidner, Bănceanu, Ionică, Manaz, S. Călin și antrenorul Mircea Paiu (în dreapta).

3. Acasă la Viorel Călin. Se analizează clasamentul, la sfîrșitul turului. «Și totuși, puteam veni mai sus!»

4. După o zi de muncă și un antrenament sîrguincios, puțină relaxare — o poză în frumosul parc Al. Vlahuță. În fotografie, familia Bidner, Paiu, frații Călin, Polizache, Bănceanu și Rainea.

5. Jean Polizache e grăbit, în curînd începe meciul, dar soția lui vrea ca el să se prezinte întotdeauna cît mai frumos pe teren.

5

ȚUȚUIANU — o ascensiune rapidă

De cînd Viorel Moraru, jucător de supraclasă, și-a anunțat intenția de a abandona activitatea competițională, se pune în mod tot mai acut problema înlocuirii lui. Se caută așadar un înaintaș — aripă de linia a III-a. Căutarea e însă anevoioasă, fiindcă Moraru a fost un jucător care a strălucit în rugbiul românesc ca o stea de primă mărime.

A fost un timp (și atunci am atins, credem, summum-ul valorii noastre) cînd linia a III-a a Griviței Roșii: Moraru—Demian—M. Rusu se confunda cu aceea a naționalei. Formula actuală a grivițenilor: Șerba—Demian—Iliescu, deși incontestabil bună, nu ni se pare acceptabilă pentru națională. Unde să căutăm deci înlocuitorul? Noi l-am aflat și-l susținem cu tărie în fața pretențioasei comisii a selecționerilor: Ion Țuțuianu, jucător cu o ascensiune rapidă și vaste perspective.

* * *

Ion Țuțuianu s-a născut acum 26 de ani, în ziua de 5 martie, într-o comună de lîngă Slobozia. După ce absolvă școala elementară, vine în 1953 la București pentru a urma cursurile școlii profesionale de pe lîngă uzinele Vulcan. Peste trei ani capătă calificarea de mecanic de precizie. Între timp — în această adevărată școală a rugbiului — este recrutat în 1954 (mai mult pentru talia sa apreciabilă încă de pe atunci) într-una din echipele de juniori ale uzinei pregătite de inimosul antrenor Dragoș Țenescu, omul care are întotdeauna «ochi» cînd e vorba de puști.

După ce-și face ucenicia în formația de juniori (1954—1955) joacă începînd din 1956 în campionatul categoriei B, în echipa uzinelor Vulcan. Cel mai bun rezultat: participant în finala Cupei R.P.R. — ediția 1957 (cînd echipa sa a cedat de puțin în fața consacratei formații Constructorul).

În 1958 clubul Metalul își întărește formația de categorie A printr-o împreunare a celor mai buni jucători din echipele de rugbi ale uzinelor Republica și Vulcan. Cu acest eșalon promovează în A și Țuțuianu, alături de Mazilu, Anastase Toma, Cernat, Popescu, Bărbălău, Preda — jucători deveniți mai tîrziu tot mai cunoscuți (ulterior s-au adăugat și Dragomir, Dăiciulescu, Popa ș.a.).

După un stagiu de aproape doi ani sub culorile metalurgiștilor (campionatul 1958 și turul lui 1959) «longilinul» Țuțuianu schimbă haina civilă pentru cea militară, nu înainte însă de a disputa un joc de campionat cu Dinamo, în care se remarcă în chip deosebit.

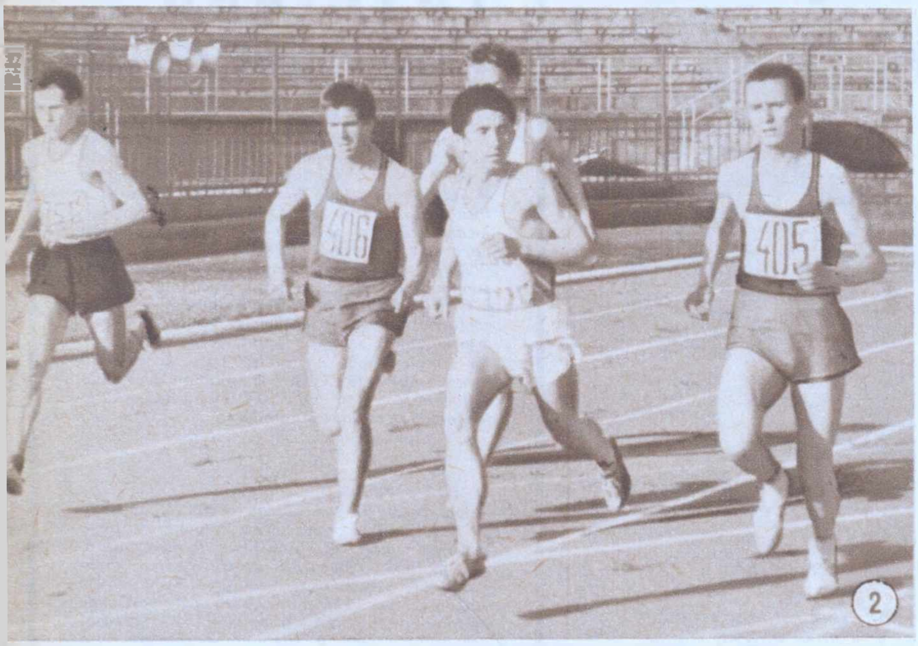
Debutează sub noile culori — dinamoviste — un an mai tîrziu (1960) în Cupa 6 Martie. De atunci nu a mai părăsit locul în prima garnitură a «alb-roșiilor». Joacă acum închizător în linia a III-a a grămezii, alături de prietenii săi Zlătoianu și Fugigi (sau Moromete). A făcut parte în trecut și din linia a II-a, dar «într-a treia e cu totul altceva — ne spune Țuțuianu — ai un orizont mult mai larg, ai posibilități de a juca cu adevărat, de a crea...» Astăzi «Țuțu» e în apogeul formei sale sportive (trebuie să-și perfecționeze însă repliajul și loviturile de picior).

* * *

Maestrul sportului Ion Țuțuianu (1,90 m — 94 kg) a jucat pînă acum doar de 8 ori în echipa națională, o dată în selecționata Bucureștiului și de 3 ori în cea de tineret. E relativ puțin, dar «Țuțu» a stat cam mult în anticameră, fiind mereu barat de Moraru, Mircea Rusu și compania. (În preajma ultimului meci cu Franța a avut neșansa de a suferi un accident.) Acum i s-a deschis calea. În 1964, în R.D. Germană, în Cupa Păcii, a jucat cu mult succes ca titular în linia a III-a, iar mai apoi și-a confirmat din plin posibilitățile în partida cu XV-le francez al Pirineilor. Iată-l, așadar, acum pe Ion Țuțuianu pășit cu dreptul pe poarta echipei naționale. Depinde de el ca să nu reintre în anticamera ei.

D.C.

ATLETISM

- NANSEN
- NIELS BOHR
- JOLIOT CURIE
- HEMINGWAY
- CAMUS
- PHILIP BAKER

CAMPIONI SPORTIVI — LAUREAŢI NOBEL

Trei oameni de știință. Doi scriitori. Un mare om politic. Toți laureați Nobel. Și toți, în tinerețe, foști campioni sportivi.

Iată desigur încă un argument împotriva prejudecăților absurde, a celor care nu cred nici în valoarea sportului și nici în valoarea omului.

Trei oameni de știință: Niels Bohr și Joliot Curie — talentați jucători de fotbal, Nansen — schior de fond și campion mondial de patinaj viteză.

Doi scriitori: Hemingway și Camus, — unul mare vînător și pescar și celălalt portar de fotbal.

Un om politic: Philip Noel Baker — locul II la Olimpiadă, la 1 500 m.

FRIDTJOF NANSEN

Într-unul din parcurile orașului Oslo, milioane de oameni vizitează astăzi corabia ca o coaje de nucă, «Fram». Dar cînd Nansen a cerut, cu ani în urmă, să o construiască și să pornească cu ea înainte, spre polul nord, oamenii l-au socotit nebun,

Ca să îndrăznești să străbați întinsurile de gheață ale morții albe, cum se spunea, și să navighezi la pol, îți trebuie nu numai curaj, ci și pricepere și rezistență.

Nansen le-a avut pe toate deopotrivă. De unde? Din sportul de performanță. Încă din tinerețe, acest viitor neînfricat explorator polar și savant de renume (Premiul Nobel–1922), fusese de douăsprezece ori campion de schi — fond al Norvegiei și așa cum scrie A. Talanov în biografia lui Nansen, și campion mondial de patinaj viteză (Nansen ed. I.1961. p. 27).

Întîia lui dovadă de îndrăzneală a fost traversarea Groenlandei cu schiurile: 560 de km, pe un frig de —50°, timp de 65 de zile (1888). Și astăzi, în muzeul schiului de la Holmenkollen, stau mărturie glorioasă schiurile cu care Nansen și cei cinci însoțitori ai săi (doi norvegieni și trei laponi) au străbătut zi și noapte munții cu zăpezi și gheață ai Groenlandei (altitudine maximă 2 700 m).

Fără schiuri, fără cunoașterea sporturilor de iarnă și fără calitățile pe care acestea le dezvoltă, Nansen ar fi pierit de zeci de ori, pe vastele și nepătrunsele tărîmuri albe. În jurnalul de bord al călătoriei la polul nord, Nansen notează: «De azi înainte toți oamenii vor trebui să schieze două ceasuri pe zi, de la unsprezece la unu. Cîțiva dintre noi nu au practica schiurilor; în caz de retragere, nedibăcia lor ar fi pentru noi toți o pricină de mari primejdii.»

Tot schiului îi datorează Nansen atingerea celui mai înaintat punct la care ajunsese în 1895 piciorul omenesc: 86° 15' latitudine nordică.

Cărțile «Spre pol» și «Pe schiuri peste Groenlanda» ale lui Fridtjof Nansen cuprind epopeea unui mare cutezător. Dar și a unui mare sportiv. Așa cum în epoca modernă nu vom mai întîlni mulți!...

NIELS BOHR

Danezii au o istorie puțin cunoscută. Dar despre vikingi știe toată lumea cîte ceva. Temerari navigatori, oameni de acțiune și caracter, danezii au simțul neastîmpărului și al ideilor noi.

Încă înaintea sistemului suedez al lui Ling, Nachtegall a creat primul sistem de gimnastică al țărilor nordice și de la el a trecut și la celelalte, pe atunci, regate unite.

Danemarca n-a dat lumii prea multe nume mari; romancierul Andersen Nexö, Andersen-po-

PUNCTE sau PERFORMANŢE?

Sezonul atletic este în plină desfăşurare. Campionatele R.P.R. pentru seniori şi senioare vor începe peste cîteva zile, după care vor urma întîlnirile internaţionale pentru Cupa Europei şi Jocurile Balcanice, competiţii de primă importanţă pentru atleţii noştri în acest an.

Drept uvertură a acestui bogat sezon atletic a servit prima parte a campionatului republican pe echipe sau, în limbaj curent, divizia de atletism.

Competiţie de o largă participare, desfăşurîndu-se în cadrul a două serii, A şi B, divizia de atletism a reuşit să angreneze peste 1 000 de atleţi din întreaga ţară, suscitînd un interes deosebit în cadrul cluburilor cu secţii mari de atletism sau în cadrul activităţii atletice din diferite regiuni ale ţării.

Prolog şi epilog al sezonului atletic (returul se va disputa în toamnă), campionatul R.P.R. pe echipe rezolvă cu succes o seamă de probleme ale atletismului nostru. Astfel, el angrenează un mare număr de atleţi, cu precădere tineri, într-o activitate continuă. Este un obiectiv principal pentru atleţii juniori şi pentru seniorii de valoare medie, constituind un bun prilej de afirmare pentru multe nume noi. Atleţii de valoare ridicată, seniori, au folosit, în marea lor majoritate, aceste concursuri ca un mijloc de intrare în formă.

Desfăşurată după un regulament în plină frămîntare (federaţia de specialitate a mai făcut modificări şi după disputarea primei etape), divizia de atletism a dat naştere şi la o seamă de discuţii, dintre care cea mai controversată este: luptă pentru puncte cu orice preţ, sau pentru performanţe înalte?

Întîlnirile din cadrul acestui campionat pe echipe se punctează după sistemul întîlnirilor internaţionale pe echipe, adică 5 puncte pentru primul clasat şi 3, 2, 1 pentru următorii clasaţi, indiferent de performanţele care sînt realizate de concurenţi. De altfel, este singura competiţie internă care foloseşte acest sistem de punctaj clasic pentru întîlnirile pe echipe.

«Goana» după puncte are aspecte pozitive prin faptul că determină cluburile şi regiunile să aibă echipe cît mai complete, cu cîte doi atleţi la toate probele. Dacă o echipă are un atlet foarte bun la o probă, iar al doilea echipier este mai slab, nu cîştigă decît un punct avantaj. (5+1=6 p faţă de 3+2=5 p). De asemenea, atunci cînd se întîlnesc atleţi de valori apropiate, lupta este aprigă pentru ocuparea unui loc în clasament cît mai bun. Aspectul negativ al «goanei» după puncte — pentru că este şi un aspect nagativ — constă în calea comodă aleasă de unele cluburi şi regiuni pentru completarea echipei. Astfel, s-a făcut apel la atleţi în vîrstă, care abandonaseră atletismul, fiind reactivaţi cu această ocazie, în loc să existe preocupare faţă de creşterea de cadre noi. Este suficient să amintim pe Eugen Vîlsan, Vasile Pop, Aurelia Mihăilescu. Totuşi, acest aspect s-a manifestat în mică măsură, cu toate că lipsa de atleţi la diferite probe a existat şi la echipele cele mai bune. Steaua, de pildă, care se află pe primul loc în clasamentul general, are 29 de performanţe lipsă, fie din neprezentare la probă, fie că, deşi s-a prezentat, nu a scos standardul stabilit. Pentru a nu vorbi de echipa clubului Metalul, ultima clasată, care are 63 de norme neîndeplinite sau neprezentări. De asemenea, «goana» după puncte poate determina «improvizaţii», unii atleţi concurînd la probe la care nu sînt specialişti. Dar şi acest aspect a fost întîlnit destul de rar.

Concret, pozitiv după disputarea primei părţi a campionatului R.P.R. pe echipe am avut ocazia să consemnăm afirmarea cîtorva atleţi tineri ca de pildă: Rozalia Moţiu la disc (43,10 m), Vasile Ersenie, Ladislau Sărucan şi Sanda Tănase la lungime, Alexandru Dîndăreanu la 1 500 m plat, Barbu Bocu la înălţime etc. Mare parte din componenţii echipelor au realizat recorduri personale, cu toate că divizia a fost doar o competiţie de deschidere a sezonului atletic. S-au comportat în general mai slab componenţii loturilor R.P.R., dar în concursurile ulterioare s-a putut observa un reviriment puternic, care va trebui însă confirmat în întrecerile importante care stau acum în faţa lor.

Revenind. Luptă pentru puncte sau pentru performanţe? Rezolvarea este logică: prin luptă raţională pentru puncte, spre realizarea performanţelor înalte.

SILVIU DUMITRESCU

1. Aspect din cursa de 800 de metri fete terminată cu un record personal al tinerei atlete E. Iuhas: 2:17,9 (în poziţia a doua.)

2. Start în proba de 1 500 m plat la care participă un mănunchi de speranţe ale demifondului nostru: Radu Rusu (756), Ion Căpraru (725), Alexandru Dîndăreanu (405), Milan Chiţu (406) şi Cornel Tatu, acoperit în fotografie.

3. Afanasie Savin la săritura cu prăjina a realizat pentru început de sezon doar 4,30 m. Ulterior el şi-a îmbunătăţit substanţial această performanţă.

4. Una din «improvizaţiile» diviziei de atletism: Alexandru Tudoraşcu la săritura în lungime.

5. În cadrul campionatului R.P.R. pe echipe Ladislau Sărucan s-a afirmat ca un real talent: 7,35 m la lungime.

---

vestitorul, Johanes Jensen poet, laureat Nobel în 1940, exploratorul Peter Frenchen. Iar, lui Shakespeare, subiectul pentru Hamlet...

Dar din nici o istorie modernă a fizicii şi din nici o enciclopedie, nu lipseşte numele lui Niels Bohr, om de ştiinţă consacrat, de două ori laureat Nobel (în anii 1922 şi 1957), pentru cercetările şi studiile sale asupra structurii atomului şi fisiunii nucleare.

Niels Bohr, — închipuiţi-vă! — a fost în tinereţe un foarte bun jucător de fotbal şi după aceea, mulţi ani la rînd, centrul atacant al echipei sale naţionale.

Pare o ciudăţenie, dar pentru ţările nordice nu-i chiar o excepţie. Aşa de pildă, presedintele republicii finlandeze, Uhro Kekkonen, nu este altul decît fostul recordman la triplusalt şi de mai multe ori campion naţional de schi.

JOLIOT CURIE

Cred că nimeni dintre noi nu ar fi gîndit vreodată că marele fizician Joliot Curie, laureat al premiului Nobel în anul 1935 şi totodată primul laureat Lenin pentru pace (1951), a trebuit, la 17 ani, să aleagă între fotbal profesionist şi ştiinţa mondială.

Dar să ne întoarcem în timp. Într-o zi de vară, la Amiens, în meciul de fotbal juniori Franţa—Anglia, Frederic Joliot a jucat atît de bine, încît i s-a făcut oferta de a deveni fotbalist, un mare fotbalist al Franţei. (I. Ghimeşan: Joliot Curie 1961, p. 35).

Avea pe atunci 17 ani şi o pasiune nestăpînită, ca şi mai tîrziu de altfel, pentru tot ceea ce este luptă, întrecere, victorie. Joliot a ales. Şi n-a avut ce regreta. Viaţa sa de om de ştiinţă, căsătoria cu fata lui Curie, izbînzile sale politice i-au împlinit existenţa.

Joliot Curie — fotbalist (primul din stînga jos).

Joliot Curie n-a devenit o glorie a fotbalului. Dar toată viaţa Joliot Curie va rămîne îndrăgostit de sport, de mişcare. În orele libere, puţinele lui ore libere, va face excursii, pescuit, iarna schi şi — miraţi-vă — cu mare plăcere jiujitsu, cu prietenul său Pierre Biquard.

Oamenii de ştiinţă, oamenii de cultură, sportivii din întreaga lume, l-au iubit şi preţuit. În afara marilor premii internaţionale Nobel şi Lenin, credem că cel mai frumos omagiu i l-au adus alpiniştii. Ei au escaladat în premieră un munte necunoscut de 4 665 m şi i-au dat numele de Joliot Curie, căci într-adevăr, în istoria lumii, Joliot Curie va rămîne un pisc de înţelepciune şi generozitate.

ERNEST HEMINGWAY

Neastîmpărat şi frenetic, Ernest Hemingway parcurge continente şi experienţe de viaţă. În tinereţe luptă în Europa pe frontul italian, unde este şi rănit.

Se îndrăgosteşte de Spania şi corride. Işi face prieteni buni din toreadori. Vînează lei în Africa. Şi mai ales pescuieşte.

Copilăria sa din America, în preajma lui Waloon Lake, înconjurată de păduri locuite de indieni, l-a învăţat, aşa ca pe Sadoveanu al nostru, să iubească natura, pescuitul, vînătoarea.

Deşi are un genunchi de platină, amintire a războiului din Europa, se mişcă cu îndemînare şi voluptate. Admiră boxul pentru îndrăzneală şi precizie. Cînd vînează este un ţintaş care-şi greşeşte foarte rar ţinta. Această precizie şi simplitate caracterizează de fapt şi scrisul său, dialogul său unic.

Marea sa pasiune însă, în afara Spaniei, pe care şi-ar fi dorit-o ţară natală, rămîne pescuitul. Premiul Nobel, primit în anul 1954, se datorează în bună parte şi nemuritoarei sale nuvele «Bătrînul şi marea».

Hemingway era atît de priceput în arta pescuitului (astăzi şi el sport de competiţie), încît a realizat în acvarii specii deosebite de peşti, care-i poartă numele, iar în întreceri s-a dovedit totdeauna un pescar neîntrecut.

Cine-şi aminteşte filmul «Aventurile unui tînăr», va avea deplină imaginea regretatului Hemingway. Cine nu, să reflecteze asupra acestui citat din marele scriitor american: «Sportul te învaţă să cîştigi cinstit. Sportul te învaţă să pierzi în mod demn. Prin urmare, sportul te învaţă de toate, te învaţă ce este viaţa.»

ALBERT CAMUS

Camus nu este întîiul scriitor francez care simte chemarea stadionului şi merge spre el. Jean Giraudoux, marele dramaturg, astăzi jucat pe toate scenele lumii, alergase în tinereţe, ca elev, 400 m în aproape 50 de secunde şi a fost, la vremea lui, un excelent rugbist.

Henri de Montherlant se devotase fotbalului, iar Marcel Berger şi Pierre Mac Orlan rugbiului. Gilbert Prouteau, săritor de triplu, recordman al Franţei, este azi poet, scenarist, romancier. Toţi aceştia vor scrie mai apoi pagini unice, de antologie, care o dată tot vor fi strînse de o minte ageră şi un suflet sensibil.

Ce este însă cu Camus? Ştiaţi desigur că e autorul romanului recent tradus şi în limba română «Ciuma». Lucrare care a hotărît şi ea, precum «Bătrînul şi marea» pentru Hemingway, acordarea premiului Nobel pentru literatură, în 1957.

Născut la Alger, din părinţi francezi, deşi în «război» cu sănătatea — sau poate tocmai de aceea — Camus va îndrăgi mişcarea şi o va face pînă la moarte. Pentru el, soarele, natura au fost profunda înţelepciune a vieţii.

Cum plastic spunea un critic. Camus este un solar, un sensibil la mirajul luminii. «Iubesc viaţa aceasta cu pasiune — scrie Camus — şi vreau să vorbesc de ea în libertate... Mi s-a spus adesea: n-avem pentru ce să fim mîndri. Ba da, avem: soarele acesta, marea aceasta, inima mea tresărind de tinereţe, trupul meu cu gust de sare şi imensul decor în care gingăşia şi gloria se întîlnesc în galben şi albastru». Zvelt, brun, îndrăgostit de studiu, mare şi fotbal, el îşi împarte anii tinereţii între şcoală şi stadion.

Camus, acest spirit subtil şi uneori contradictoriu, unul din creatorii existenţialismului şi partizan curajos al rezistenţei, va coborî pe stadion şi va deveni portarul echipei universitare din Alger. Pare greu de crezut, dar să nu ne mirăm. Camus este alături de Niels Bohr şi Joliot Curie un fotbalist şi... un laureat Nobel.

PHILIP NOEL BAKER

Numele lui Philip Noel Baker poate nu vă este cunoscut, dar el şi-a avut la timpul său gloria lui sportivă, iar mai tîrziu vestit renume politic.

Finalist al probei de 1 500 m la Olimpiada de la Stockholm din 1912, Philip Noel Baker este la un pas de a deveni campion olimpic, în aceeaşi probă, la Olimpiada următoare (Anvers 1920).

Timpul realizat de el atunci pe această distanţă (4 min.02) desigur nu vă emoţionează astăzi cînd performanţele au atins limite aproape neverosimile, dar acesta este destinul fiecărui record, de-a lungul timpurilor.

În anul 1959 el a primit premiul Nobel pentru pace. Philip Noel Baker este aceeaşi persoană cu vestitul deputat laburist al parlamentului englez.

Baker continuă peste ani tradiţia sportivă engleză, care a sărbătorit recent a 111-a ediţie a întrecerii de regate Oxford-Cambridge şi o sută de ani de la prima întrecere de atletism din lume. Aceeaşi Anglie care l-a făcut recent sir, la a 50-a sa aniversare, pe încă tînărul Stanley Matthews.

Philip Noel Baker este totodată preşedintele Consiliului internaţional de educaţie fizică şi sport de pe lîngă UNESCO.

VIRGIL LUDU

SUS PE MUNTE

O minge, un joc de şah, un aparat de radio cu tranzistori şi voia bună au urcat împreună cu acest grup de excursionişti spre vîrful muntelui. Aerul răcoros şi peisajul încîntător răsplătesc din plin efortul ascensiunii. Nu sînteţi ispitiţi să urmaţi exemplul drumeţilor din fotografie? Dacă da, nu uitaţi acasă mingea, jocul de şah, aparatul cu tranzistori şi, mai ales, voia bună...

DIN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC

Începuturile ciclismului

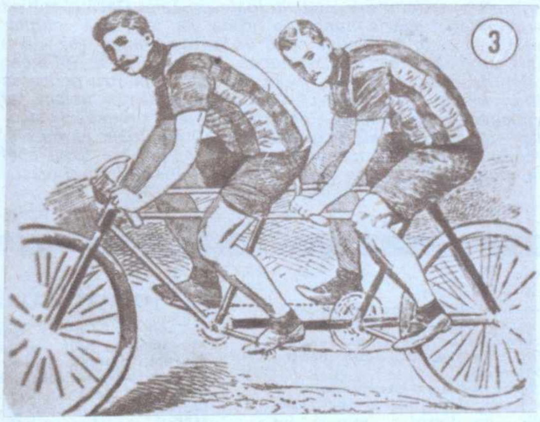
Primele biciclete, sau mai bine-zis «velocipede» apar în ţara noastră în anul 1886. Chiar în acest an, cîţiva «velocipedişti» din Braşov îşi propun o excursie pe ruta Braşov–Predeal – Ploieşti–Bucureşti. Excursioniştii nu erau grăbiţi, întreaga distanţă urmînd s-o parcurgă în trei zile şi pentru că de la Dîrste la Predeal era urcuş, această porţiune trebuia parcursă cu... trenul. Printre primii ciclişti din vremea aceea figurau şi cîteva personalităţi ale Capitalei, ca scriitorii Al. Vlahuţă, Barbu Delavrancea şi Al. Macedonski. Ultimul parcurge pe bicicletă distanţa Bucureşti–Braşov.

Cursele cicliste — în adevăratul sens al cuvîntului — încep însă în 1890, iar primul nostru ciclist sportiv a fost D. Dumitrescu (foto 1), care cîştigă în acel an prima cursă ciclistă Otopeni–Băneasa. Mai tîrziu, în 1893, el cîştigă o altă cursă Bucureşti – Ploieşti – Bucureşti, cu timpul de 7h 45'. Cam în aceeaşi perioadă, Alois Pucher, de profesie mecanic, deschide pe lîngă atelierul său de reparat biciclete, o şcoală de ciclism. Cu timpul pista pe care elevii săi învăţau să meargă pe bicicletă, se lărgeşte, iar turnantele sînt uşor ridicate (la 1,30 m). Aici, Alois Pucher (foto 2) va deschide în 1895, primul «velodrom», dacă se poate numi astfel, din ţara noastră. Lungimea pistei, făcută din pămînt, era de 250—260 m. În toamna aceluiaşi an, pe acest velodrom se organizează curse cicliste, iar în anul următor, pentru a mări interesul publicului, este adus din Austria ciclistul profesionist Bruno von Bukner, care stabileşte recordul unui «ocol» (un tur de pistă) la 25'' 6/10. Velodromul lui Pucher se afla în regiunea unde azi începe şoseaua Aviatorilor. Deoarece încasările mergeau bine, iar velodromul lui Pucher era necorespunzător, directorul ziarului «Universul» L. Cazzavillan, construieşte un alt velodrom, la şosea, unde este azi Arcul de Triumf. Velodromul construit din lemn, cu pista de 333 m, se deschide în toamna anului 1896. Aici au concurat mulţi ciclişti profesionişti din Austria, Germania, Franţa, Belgia, Italia etc. Printre ei se numărau şi doi ciclişti italieni, Pasini şi Tomaselli (foto 3). În acelaşi an se mai deschide un velodrom şi la Craiova.

Prof. **IOAN TODAN**

MAGAZIN sportiv

SPORTUL ŞI TELEVIZIUNEA

Tot mai des radioul şi televiziunea din diferite ţări ale lumii, includ în programele lor transmisii de la marile întreceri sportive internaţionale. S-au făcut şi amenajări speciale. Iată de pildă, un aspect al sălii din Berlin unde au avut loc campionatele europene de box. Numeroasele camere de televiziune au oferit cu acest prilej iubitorilor boxului din 18 ţări europene imagini de la marea întrecere a boxerilor bătrînului continent.

MĂIESTRIE FOTOGRAFICĂ

Imaginea de faţă, care ar putea figura la loc de cinste într-o expoziţie de fotografii artistice, a fost realizată de fotoreporterul David Davies de la ziarul «London Sun», cu prilejul celei de-a 111-a ediţii a celebrei curse de canotaj dintre echipele universităţilor din Cambridge şi Oxford. Noutatea şi originalitatea fotografiei constă şi în aceea că ea a fost realizată printr-un megafon de concurs. Dar pentru că fotografia avea subiect sportiv, înfăţişind echipajul universităţii din Oxford înaintea startului, ea a fost publicată într-o revistă cu caracter sportiv.

CĂLARE PE RECHIN

Cu 7 ani în urmă Katherine Troutt mai lupta încă împotriva fricii de apă, atunci cînd învăţa să înoate.

Acum are 18 ani şi îşi cîştigă existenţa din... apă. Ea este ajutoarea îngrijitorului Muzeului australian de zoologie marină din Sydney. Tînăra înotătoare deţine recordul feminin australian pentru cufundare în adînc, reuşind o cufundare în largul mării la Sydney, de 327 picioare.

La fundul mării, în preajma frumuseţilor adîncurilor, Katherine Troutt se află astăzi în elementul ei.

Că este aşa, ne-o demonstrează şi fotografia de faţă. Călărind un rechin-leopard, cu grija de a fi cît mai departe de gura-i periculoasă, Katherine îndreaptă peştele spre obiectivul aparatului de fotografiat.

MARY RAND DOAR PE LOCUL V !

De curînd la Hayes, Middlesex, a avut loc o cursă de marş pe distanţa de 1 milă.

La întrecere a luat parte şi cunoscuta atletă Mary Rand, campioană olimpică la săritura în lungime. Ea nu s-a clasat însă decît pe locul 5.

Motivînd slaba-i comportare, atleta a acuzat o slăbiciune a picioarelor aproximativ la jumătatea distanţei, pierzînd complet controlul asupra lor.

Fotografia ne-o prezintă pe tînăra atletă (îmbrăcată în alb, fără număr de concurs) cedînd pasul altor concurente.

ALPINISM... ÎN CENTRUL ORAŞULUI

Nu e vorba de nici o glumă... Pe acoperişul unei case cu şase etaje din inima oraşului Tokio s-a ridicat primul pisc de munte artificial din lume, pentru uzul celor ce învaţă alfabetul căţărării pe munte. Piscul, care a costat frumoasa sumă de 10 000 lire sterline, are o înclinaţie de 84 grade, circa 20 metri înălţime şi este prevăzut cu cîrlige, trepte şi cu tot ce este necesar acestui sport. Dacă ţinem seama de faptul că cei ce doresc să înveţe alpinismul plătesc o taxă de 3 şilingi pe oră, e lesne să apreciem că cel ce a avut această ingenioasă idee îşi va scoate în curînd banii investiţi...

Marcel Cerdan... din nou pe ring!

Era în septembrie 1948. Parisul primea în delir pe unul dintre cei mai valoroşi pugilişti pe care-i avusese Franţa şi întreaga lume, marele Marcel Cerdan. Se reîntorcea de la New York unde, după o răsunătoare confruntare cu Tony Zale, smulsese acestuia centura de campion mondial la categoria mijlocie.

Popularitatea lui Cerdan se datora succeselor sale încununate de titlul suprem, dar şi trăsăturilor de caracter pe care le manifesta acesta, trăsături greu de găsit la un campion de talia sa: generozitate, simplitate, puritate morală...

Nouă luni mai tîrziu, accidentat la braţul stîng încă de la primul sunet de gong, Cerdan avea să cedeze titlul în faţa unui alt american Jack La Motta. După acest insucces — ca urmare a unei lupte inegale, datorită accidentului suferit — era aşteptată o pasionantă revanşă, pe care însă pugilistul francez nu avea să o mai apuce niciodată. La 27 octombrie 1949, decolînd de pe aeroportul Orly, avionul, în care se găsea Cerdan în drum spre revanşă, s-a prăbuşit lîngă insulele Azore, în Pacific, punînd astfel capăt unei prodigioase cariere sportive. Marcel Cerdan murea la numai 33 de ani, în plină glorie.

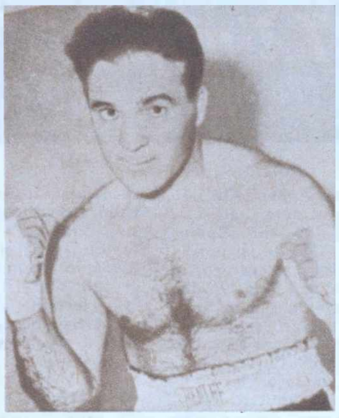
Au trecut de atunci 16 ani. Pe ringurile boxului francez tot mai des este astăzi întîlnit un tînăr pugilist care nu depăşeşte 22 de ani. O vîrstă destul de fragedă, care totuşi nu-l împiedică să aibă de pe acum un bogat palmares: 41 de meciuri în boxul amator din care 39 de victorii; în cel profesionist a întîlnit şi a învins şapte adversari de o manieră care a impresionat pînă şi pe sceptici.

O miraculoasă asemănare a trăsăturilor sale cu ale celui ce altă dată a fost gloria boxului francez îl recomandă de la sine. Este vorba de... Marcel Cerdan, fiul marelui Marcel Cerdan. Această asemănare uluitoare l-a impresionat şi pe bătrînul manager Philippe Filippi, în 1957, atunci cînd, după mai multă vreme — Marcel Cerdan junior avea 14 ani — l-a revăzut pe fiul fostului său elev. Aceleaşi trăsături, acelaşi fel de a fi, aminteau din plin de cel dispărut. Nu va avea oare şi aceleaşi calităţi de boxer?...

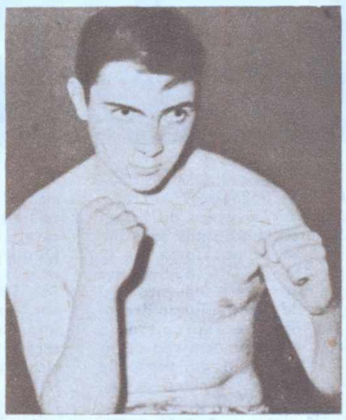
La Paris, tînărul Cerdan munceşte mult. Toate dimineţile aleargă singur în pădurea de la Vincennes, iar după amiezele şi le petrece la Neuilly, în sala de antrenament a lui Filippi. Nu iese niciunde, nu dansează niciodată. De ce? Simplu: Marcel Cerdan vrea să fie campion al lumii...

Întrebat fiind, odată, dacă boxează pentru bani, Cerdan junior a răspuns: «Nu! Am tot ce-mi trebuie acasă. Dar mi s-a repetat că tatăl meu a fost un tip formidabil şi că a pierdut titlul pe nedrept. Vreau să i-l înapoiez».

Dacă el reuşeşte, dacă un al doilea Marcel Cerdan va fi într-o zi campion al lumii, Filioni va putea, aşa cum spune, «să moară în pace». **Dar dacă va eşua?** «Aceasta nu va fi prea grav, **spune tînărul boxer,** pentru că vom fi făcut tot ce stătea în puterile noastre». **El a acceptat de la început să-l asculte pe antrenorul său, dacă acesta îi va cere vreodată să abandoneze boxul.** «Îţi poţi permite un accident. Două însă nu!» **spune mereu Filippi.**

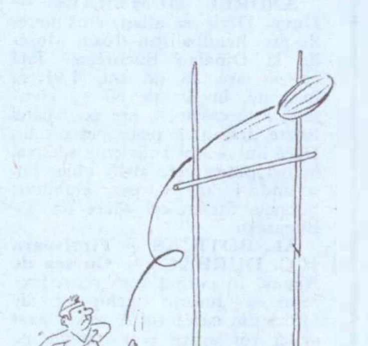

MARCEL CERDAN — tatăl.

MARCEL CERDAN — fiul.

ROMULUS SCURTU

— Cum se face că îi reuşesc aşa de bine transformările?
— Înainte de a juca rugbi, a fost vîrf de atac la fotbal...

Desen de **PETRU GAVRILIU**

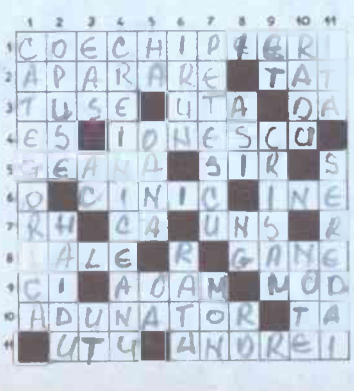
CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

F o t b a l i ş t i

Orizontal: 1) Haidu, Jenei şi Sorin Avram, sau Sfetcu, Pall şi Dridea I. 2) O formează M. Georgescu, Petescu, Dumitru Nicolae şi Dumbravă la Steaua sau Pahonţu, Hălmăgeanu, Ivan şi Florea la Petrolul — Fotbalist din lotul echipei Crişul Oradea. 3) Linii care delimitează terenul de fotbal — Echipă de fotbal din categoria A, învinsă în actualul sezon de Petrolul Ploieşti cu 5—1 — Ba, nu! 4) S — Portar la Petrolul şi înaintaş la Rapid. 5) Arbitru de fotbal român — Rînd. 6) Sfidător — Cureluşe de meşină. 7) Radu Haralambie — Comune la Cacoveanu şi la Campo — Gresat. 8) Tip de chei — Înaintaş la Steagul roşu Braşov. 9) Constantin Ionescu — Atacant al echipei de fotbal Ştiinţa Cluj — «Mărul» lui Adam! 10) Econom — Comune la Ţapu şi Tănase. 11) Portar la Dinamo Bucureşti — ...şi la Rapid Bucureşti.

Vertical: 1) Aşa cum a fost victoria cu 10—1 obţinută de echipa de fotbal Dinamo în întîlnirea cu Steagul roşu. 2) Înaintările echipelor Steaua, şi Petrolul — Portarul echipei Steaua. 3) Rîu în Illiricum — Nu-l căuta în carul cu fîn — Uţu la început! 4) Extrema stîngă a echipei Steaua. 5) Comune la Haidu şi Hălmăgeanu — Antrenorul echipei de fotbal Petrolul — Datcu şi Danileţ la început. 6) Oraş în Spania — A şuta peste poartă. 7) Apărător al echipei Steaua — Mongol pe jumătate! 8) Primii la fotbal! — Nicolae Georgescu — Început şi sfîrşit de... Rapid. 9) Emeric Tomeş — Mijlocaş la echipa de fotbal Steaua. 10) Fundaş în echipa de fotbal Dinamo Piteşti — Codreanu 8, Dumitriu 6, Ionescu 8. 11) Echipa de fotbal campioană a ţării în anul 1947/1948 — Fotbalist din lotul echipei Steagul roşu Braşov.

Ing. **SERGIU POPESCU**
— Ploieşti —

AJUTORUL EXERCIŢIILOR YOGA..

Că practicarea educaţiei fizice şi sportului nu cunoaşte vîrstă o dovedeşte şi actriţa americană de cinema Olivia de Havilland. La 41 de ani cunoscuta actriţă practică cu regularitate exerciţiile Yoga care, după cum afirmă ea, o ajută la menţinerea siluetei.

Iat-o în fotografie pe Olivia de Havilland practicînd unul din exerciţiile preferate.

„LABORATORUL“ *de sub Tîmpa*

TINERE SPERANȚE

Pînă la inceperea antrenamentelor mai avem de așteptat. De pe banca unde stăteam, pe o alee de pe Tîmpa, mi se deschidea în față perspectiva unuia dintre cele mai pitorești colțuri ale Brașovului. În dreapta, în imediata apropiere, o mărturie a ceea ce a reprezentat cîndva zidul cu turnurile circulare ale bătrînei cetăți. În față, notă discordantă cu verdele din jur, o pată mare, roșie, marcată cu dungi albe de var: terenurile de tenis ale clubului sportiv Steagul roșu. Ceva mai jos, liniile sobre ale unor clădiri care, de vechi ce sînt, au uitat pînă și numărătoarea anilor.

Contemplam vestigiile medievale ca pe o cadră originală a tabloului cu tenta roșului de zgură a terenurilor de tenis. Cîte rachete nu și-au început ucenicia pe fundalul acestui inedit peisaj? De prin preajma anului 1900... Exact, nimeni nu mi-a putut spune. La Brașov, tenisul este un sport cu tradiție, iar terenurile de sub Tîmpa, generații de-a rîndul așa le-au apucat.

Aveam proaspătă în minte discuția avută cîteva ore mai înainte — cu vrednicul antrenor Ion Racoviță. Și mai erau și însemnările. Moment prielnic să fac unele recapitulări.

Așadar, Felicia Bucur are 13 ani și este cîștigătoarea concursului republican la categoria 13—14 ani. Agneta Kun — 16 ani, performera țării la categoria 15—16 ani. Codin Dumitrescu — 15 ani și jumătate, victorios la categoria 15—16 ani și locul III la 17—18 ani. Viorel Marcu — 16 ani: împreună cu Kun și Dumitrescu dețin categoria I de clasificare. Sever Mureșan — 16 ani și jumătate, locul II la concursul republican, categoria 15—16 ani. Sabo Ludovic — 17 ani, categoria a II-a de clasificare. Elena Micu — 13 ani: rezervă. Interesant. Din această sumară trecere în revistă a celor mai talentate rachete care au reprezentat anul trecut și vor continua să reprezinte clubul sportiv Steagul roșu în campionatul republican de tenis pe echipe mixte, media de vîrstă a jucătorilor brașoveni este sub 16 ani. Deci un prim record republican absolut în materie de tenis. Al doilea? Reiese din aceeași succintă trecere în revistă. Jucători de 16 ani, sau chiar mai tineri, dețin categoria I de clasificare.

Un fapt remarcabil și mai ales promițător al unor noi recorduri ieșite din comun. Laboratorul tenisului din Brașov, după ce a lansat jucători ca Ion Țiriac și Iosif Kerekeș (Dinamo), Günter Bosch (Progresul), Viorel Turdeanu (Știința), Hermina Zurălău și alți numeroși sportivi nu și-a considerat misiunea împlinită. Cu experiența primelor succese, Ion Racoviță, călitor la secția de tratament termic a Uzinelor Steagul roșu, și-a luat în serios profesia de... călitor și pe terenurile de tenis, unde caută să «innobileze» — și după cum se vede cu succes — o nouă promoție de valoroși campioni.

— *În 1932* — ne spunea Racoviță — *cînd aveam 15 ani, am fost martorul unei demonstrații de virtuozitate pe care nu o voi uita toată viața. Venise în București marele Tilden și am avut norocul să asist, după jocurile spectaculoase pe care le-a făcut, la un fapt care pur și simplu m-a uluit. Și nu numai pe mine. Degajat, din numai două servicii, a reușit să măture de pe zgură o batistă albă, de dimensiuni reduse, plasată undeva, într-un unghi dificil, pe terenul advers. Rugat să repete «figura», a mai făcut-o o dată, de două ori, fără greș.*

— Și concluzia?

— *Concluzia am tras-o abia în urmă cu cîțiva ani. Mi-am dat seama că în nici un caz nu a fost vorba de vreo jonglerie, ci doar de rezultatul unui volum considerabil de muncă, pe care m-am hotărît să-l aplic cu copiii din secție.*

— Ți-a reușit vreunul să măture batista?

— *Din două servicii încă nu, dar din 4—5, da. Știți cîte mingi servește la un antrenament un singur elev de al meu?*

— ?

— *În jur de 400. Pe rînd, fiecăruia îi pun la dispoziție un coș cu 300—400 de mingi, pe care le aruncă în terenul advers în aproximativ 12 minute — timpul include și intervențiile cu eventualele corectări pe care le fac. La servici, de altfel ca și la vole, am instituit norme. Așa, de pildă, pentru un jucător de vîrf, din 100 de mingi pentru serviciul I, pretind ca 60% să fie bune, iar pentru serviciul II — 90%.*

— Întrevezi un jucător de valoarea lui Țiriac?

— *Țiriac mi-a fost elev. I-am dat primele noțiuni, iar cînd a părăsit secția era campion. Prin urmare sînt în măsură să fac unele aprecieri. Codin Dumitrescu, la 16 ani, prezintă o mai bună valoare decît Țiriac la aceeași vîrstă. Acum rămîne de văzut dacă proporția se va menține și mai departe...*

La acest punct a trebuit să întrerup recapitularea dialogului pe care l-am avut cu inimosul antrenor Ion Racoviță. Pe zgura roșie a celor 4 terenuri de tenis au apărut siluetele albe ale tinerilor lui jucători. Începea antrenamentul. Privesc atent ceasul. Agneta Kun a expediat din servici 400 de mingi în 11,32 min. Ei da, cu astfel de metode, virtuozitatea lui Tilden va putea fi egalată...

G. ȘTEFĂNESCU

• ÎN FOTOGRAFII:

1) Frumoase piersici! Brațe tinere au prins să le culeagă. Toate sînt mari, pufoase, pe gustul,.. rachetelor de tenis.

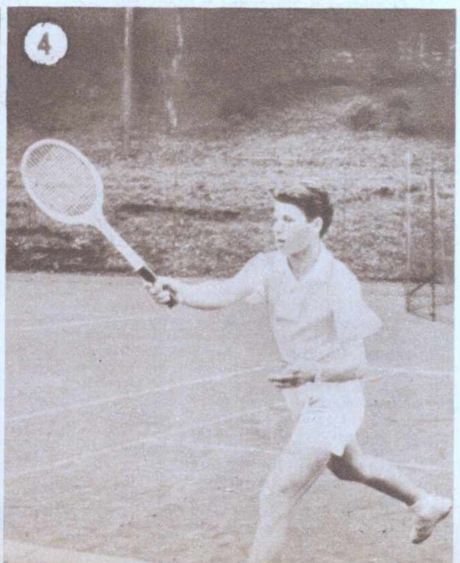
2) În privința vorbelor, antrenorul Ion Racoviță este foarte zgîrcit. Doar cîteva precizări înaintea începerii antrenamentului, după care urmează invariabilul: «Acum, la treabă!».

3) Panerul cu muniții la îndemînă și... tirul celor 400 de mingi a început. Trăgător: Agneta Kun.

4) Codin Dumitrescu a venit la fileu. O lovitură puternică și... 15—0!

POȘTA REDACȚIEI

VASILE ZUGRAVU — Oradea. 1) Maestra emerită a sportului Iolanda Balaș a stabilit ultimul record mondial la săritura în înălțime (1,91 m) acum patru ani, în capitala Bulgariei. 2) Fotbalistul Sorin Avram nu este orădean. El s-a născut la 29 martie 1944, la Bacău. Este adevărat, Sorin a jucat în reprezentativa noastră de juniori care a cîștigat turneul U.E.F.A. din 1962.

DICU TIBERIU — Lugoj. Doriți să cunoașteți cît mai multe lucruri din istoria sportului? Pentru aceasta noi vă recomandăm volumul «Palestrica» al profesorului Constantin Kirițescu, lucrare amplă care se ocupă de istoria sportului din cele mai vechi timpuri și pînă în zilele noastre.

GH. ȘERBAN — Galați. Am citit cu mult interes scrisoarea dv. În viitor vom ține seama de observațiile și, mai ales, de propunerile făcute. Felicitări pentru succesul «Siderurgistului», al cărui suporter bănuim că sînteți. Mai scrieți-ne.

COSTEL VITAN — București. Primul număr al revistei «Sport» a apărut în octombrie 1958 și a avut pe copertă portretul maestrei emerite a sportului Iolanda Balaș. Aveți dreptate, la început am avut o apariție lunară. În altă ordine de idei, vă mulțumim pentru aprecierile făcute în legătură cu revista noastră.

GHEORGHE VOICU — Com. Crețești. De-a lungul anilor, fotbaliștii de la U.T.A. au reușit să cucerească titlul de campioni în edițiile din 1946/47, 1947/48, 1949/50 și 1954. Deci, de patru ori.

VASILE GEAMĂNU — Tg. Jiu. 1) Tradiționala întrecere ciclistă internațională «Cursa Păcii» nu are același traseu la fiecare ediție. Alternativ întrecerea începe de la Berlin, de la Praga și Varșovia. 2) Dungu, fostul portar al echipei Rapid București, a renunțat la activitatea competițională.

GHEORGHE DIBLUȚĂ — Giurgiu. Acceptăm bucuroși să deveniți corespondent al revistei noastre. Pentru aceasta, însă, nu este suficient doar să vă exprimați dorința ci să și începeți să ne trimiteți materiale (fotografii însoțite de texte explicative scurte) inspirate din activitatea sportivă din orașul dv. Așteptăm.

ANDREI DUMBRAVĂ — Deva. Doriți să aflați «amănunte» despre handbalistul Ioan Moser de la Dinamo București? Iată cîteva: are 28 de ani, 1,91 m înălțime, în jur de 80 kg greutate, este căsătorit, are un băiețel foarte drăguț, îi place pescuitul... Dacă nu vă sînt suficiente acestea, îi mai puteți cere altele chiar lui, scriindu-i pe adresa clubului: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43, București.

AL. BOTICAȘ — Timișoara și C. DURBACĂ — Curtea de Argeș. În curînd vom relua prezentarea tuturor echipelor de fotbal din categoria A și cu acest prilej vor apare și formațiile pe care le simpatizați atît de mult: Știința Cluj și Rapid București.

ION CRISTEA — Borsec. Nu vă putem face, deocamdată, o promisiune fermă în legătură cu cererea dv. de a-l prezenta pe fostul fotbalist Ștefan Dobay. Poate în viitor...

TRAIAN BĂNCIOIU — Lugoj. 1) Ne întrebați dacă luptătorii români au participat la Jocurile Olimpice și înainte de 23 August 1944. Au participat, dar cel mai bun rezultat a fost un loc V obținut de Iosif Tözer, la J.O. din 1936. 2) Dumitru Pîrvulescu este primul luptător român care a obținut o medalie de aur (Roma 1960).

SERGIU MICULESCU — Medgidia. Sînteți greșit informat. Redacția noastră nu se ocupă de abonamente. Adresați-vă direct oficiului poștal din localitate.

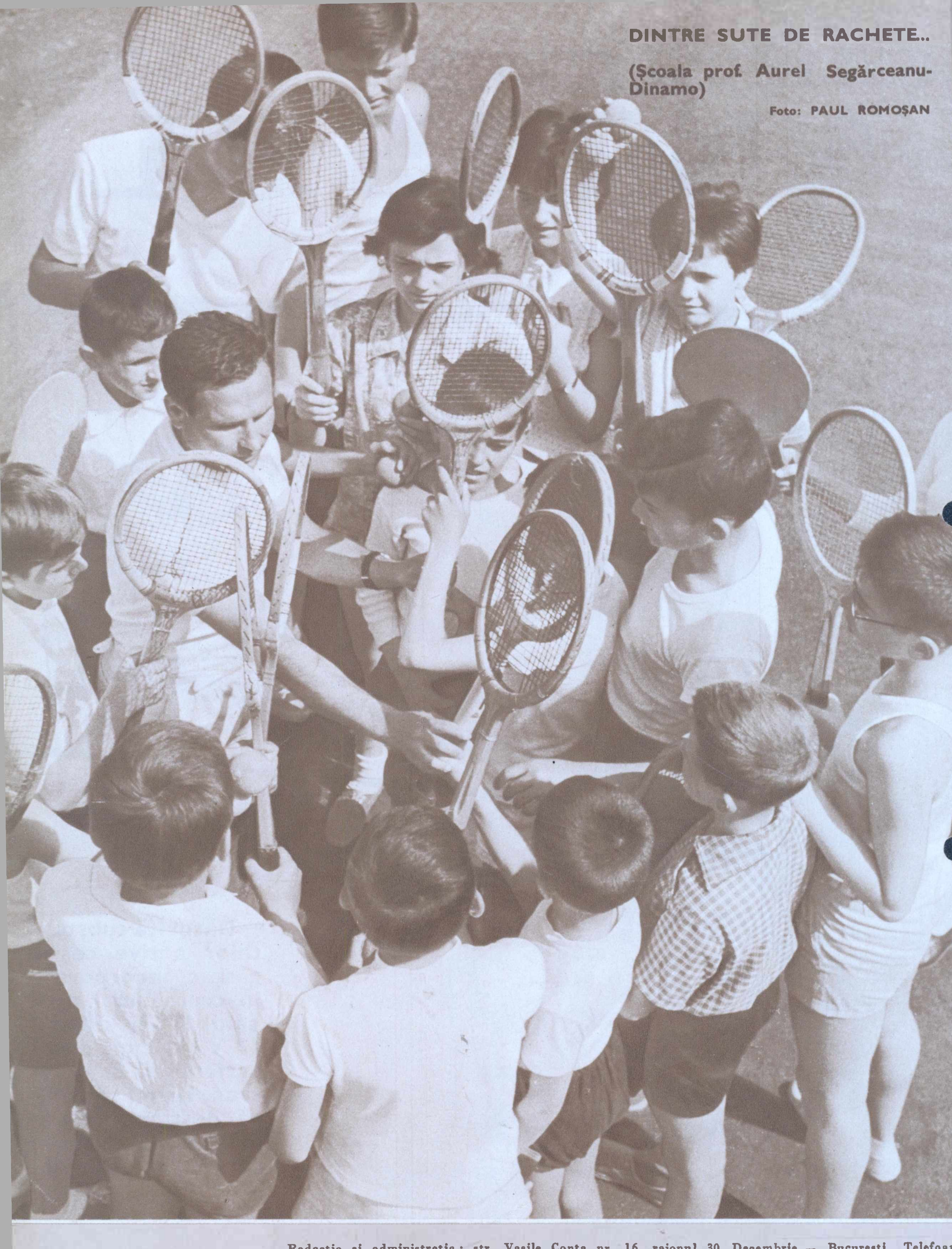
CREMA ECRAN PENTRU PLAJA

ANTISOL

Datorită substanțelor active ce se găsesc încorporate în cremă ca: prosalol S 8 și siliconi 47 V 300, produsul acționează ca un ecran, lăsînd să treacă nestînjenite radiațiile neiritante care bronzează pielea.

DINTRE SUTE DE RACHETE..

(Școala prof. Aurel Segărceanu-Dinamo)

Foto: PAUL ROMOȘAN

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05, 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii